

SD-Kuriren

NR 28 1996 Pris 30:-

**Shi'iterna
Allahs förkämpar**

Nationaldagsfirandet

Svenska kyrkan

Esaias Tegnér

Ytterligare

utökat sidantal-

Nu 24 sidor!

Kära läsare

Sommaren är till ända, och hösten närmar sig. Det har varit en intensiv sommar för partiet; vi har bland annat hållit möten i Klippan, Höör och Eslöv, samt naturligtvis varit på partiledarveckan på Gotland, vilket tas upp i detta nummer.

Försvarsanslagen skall minskas ytterligare. En allians mellan socialdemokrater och centerpartister har kommit överens om att riva ned ytterligare delar av vårt försvar, även om miljöpartiet föreslagit ännu hårdare neddragningar. De motiverar detta med att Ryssland för närvarande inte utgör något hot, och att kriget i Tjetjenien visar hur svag den ryska krigsmakten är. Men även om ryssarna inte lyckats vinna kriget, har de sannerligen lyckats dra ut på det. Tjetjenien är fruktansvärt krigshärjat, och staden Groznyj nära nog totalförstörd. Så vad regeringen menar med att dra ned ytterligare på vårt försvar är i princip att visst skulle Sverige vid ett eventuellt ryskt angrepp bli totalförstört, men ryssarna skulle åtminstone inte vinna.

Sverige behöver ett försvar som kan försvara hela landet och slå tillbaka en fiende redan vid gränsen. Som det är nu är detta omöjligt.

Eftersom detta nummers tema är religion kan det vara på sin plats att nämna något som tyvärr blivit alldeles för aktuellt i dessa dagar, nämligen satanism. Under de senaste månaderna har antalet satanistiska illdåd, särskilt i Västmanland, eskalerat chockartat. I början av augusti skändades 200 gravar på Hovdestalunds kyrkogård i Västerås. Två nätter innan detta skrivs exploderade en sprängladdning vid Tomaskyrkan, också detta i Västerås. Jag vill därför ta detta tillfälle i akt att säga att även om Svenska kyrkan får hård kritik i detta nummer, kan vi inte acceptera den svinaktighet som ligger i att skända de döda och förstöra kulturbyggnader. Satanismen är ett sorgligt exempel på den rotlöshet och osäkerhet som ligger till grund för den nya tidens gäng- och sektbildningar.

I detta nummer:

Ledarens ledare.....	3
Svenska kyrkan.....	4-7
Partiledarveckan på Gotland.....	8-9
Shi'iterna.....	10-11
Nationaldagen.....	12-14
Bra sak berömmar sig själv.....	15
Esaias Tegnér.....	16-17
Götiska förbundet.....	18
Demokratisk nationalism.....	19
Det var då.....	20
Flaggan och fanan.....	21
Insändarsidan.....	22

SD-KURIREN

– Tidningen som kämpar för Dig –

SD-KURIREN NR 28-1996

Skriv till SD-Kuriren

Redaktionen tar tacksamt emot pressklipp eller synpunkter på innehållet. Anteckna datum på eventuella pressklipp och ange vilken tidning de kommer ifrån. SD-Kuriren tar även emot manus till artiklar. Bifoga gärna foton (som du själv tagit, tillsammans med din artikel). Vi kan tyvärr ej returnera insända manus.

Stöd SD-Kuriren

SD-Kuriren är i stort behov av ekonomiska bidrag för att ständigt kunna utvecklas. Vi är tacksamma för alla bidrag, stora som små. Använd alltid Sverigedemokraternas postgiro: 23 45 65-0 och skriv "Tidningsfonden" på talongen.

Prenumerera på SD-Kuriren

Du prenumererar på 6 nummer för 120 kronor som insättes på Sverigedemokraternas postgiro. Märk talongen "6 nr SDK".

Innehållet i SD-Kuriren

Innehållet behöver inte alltid överensstämma med Sverigedemokraternas officiella ståndpunkt. **Ansvarig utgivare:** Lars Emanuelsson. **Redaktör:** Torbjörn Kastell. **Redaktion:** Mikael Jansson, Eva Nyman, Jimmy Windeskog. **Framsida:** Moskén i Uppsala. **Baksida:** Eva Dahlqvist 6 juni. **Adress:** SD-Kuriren, Box 200 85, 104 60 STOCKHOLM. **Tel:** 08-641 20 11. **Fax:** 08-643 92 60. **Pg:** 23 45 65-0. Eftertryck tillåtes endast om källan anges tydligt med fullständig adress. SD-tryck, Sthlm, sept 1996. ISSN 0284-6861.

Jansson har ordet

Mikael Jansson, ordförande i SD

Patrioter!

En förvånansvärd läsoplevelse var i sanning Göteborgsposten den 18 maj. Min företrädare, Anders Klarström, ventilerade där sin dagsfärska politiska uppfattning. En uppfattning som skiljer sig mycket från den uppfattning "vår gamle Anders" hade under sin tid i Sverigedemokraterna. Vad som på så kort tid kan förändra en stabil och genomtänkt människa tänker jag inte spekulera i. Min förväntning var nog snarare den att Klarström skulle ansluta sig åter till partiet efter att ha hämtat krafter i en alldaglig livsföring. Nu blev det inte så, det är bara att beklaga. Att beklaga är också den vansinniga miss-handel som några kommunistiska skinnskallar (s.k. "redskins" eller "sharpskins") utsatte Klarström för.

Själva incitamentet till omvändelsen skulle vara åsynen av det lidande de etniska rensningarna i det forna Jugoslavien frambragt. Men där slår Klarströms formuleringar knut på sig själva. Just åsidosättandet av hänsyn till enskilda folks överlevnadsvillkor genom en antinationalistisk unionspolitik skapade motsättningar som närsomhelst riskerade att eskalera. Inte ens drygt sjuttio års socialistisk likriktning kunde förhindra katastrofen. Därför är sverigedemokraternas repatrieringspolitik en human politisk strategi, när skall alla inse det? Inget återvändande skall heller ske till ett hemland utan tillräcklig säkerhet. Den invandrings- och unionspolitik som förts och förs i Sverige regisserar en tragisk utveckling, kanske värre, än den i det forna Jugoslavien. Betänk att i upplopp och inbördeskrig kan den enskilde sällan gå mot strömmen. Grupptryck, hat och hämndbegär tar väldigt lätt överhanden. Om en etnisk katastrof oskickligt lotsas fram även hos oss, kan vi redan nu bereda oss på att lotsarna, det mångkulturellas profeter, kommer att ligga lågt och inte bära ens ett uns av sitt tunga ansvar.

Tema religion

Detta nummers tema är religion.

Sverigedemokraterna tar inte ställning för någon religiös inriktning, även om två markeringsringar görs i vårt nya partiprogram. Den första är att vi vill behålla Svenska Kyrkans gamla relation till staten. Motivet till en sådan särställning står att finna i Sveriges tusenåriga kristna historia, samt det faktum att Svenska Kyrkans kyrkobyggnader utgör en betydande del av vårt kulturarv samtidigt som de hyser flera konungagravar. Den andra markeringen vi gör är en ren säkerhetstanke. Inga moskéer skall få finnas på svensk mark så länge som flera världsmuslimska centra uppvisar en militant och politiserad struktur. Utvecklingen i Storbritannien och framför allt i Frankrike, där hundratals moskéer byggts, visar att våra farhågor kan vara sanna. Fanatismen i den muslimska trosutvecklingen har visat sig komma i ett andra steg när moskén väl är byggd, den utlovade toleransen glöms bort. T.o.m. bland de etablerade partiernas företrädare kan en lurande misstänksamhet anas, byggnadsloven till moskéer beviljas "därför att man är tvungen". Även om vi förordar denna säkerhet i moskéfrågan innebär inte det att religionsfriheten skall inskränkas, tvärtom skall trosfriheten garanteras. Från ett initierat håll har den muslimska hotbilden bedömts på ett snarlikt sätt som vi gör. NATOs förre generalsekreterare, Willy Claes, hävdade att Islam i dag utgör ett lika stort hot mot västerlandet som kommunismen gjorde när den var som starkast.

Samförstånd i SD

Varje människa som vill verka för en sverigedemokratisk programuppfyllelse har sin givna plats i partiet oavsett religiös eller filosofisk bekännelse. I praktiken är det i den religiösa dimensionen tre kategorier inom sverigedemokraterna: Kristna, ateister och intresserade i asatro (det senare knappast någon bokstavlig tro). Jag har själv aldrig upplevt några komplikationer i dessa tre kategoriers samverkan.

Religion för mig

Det kan vara på plats att jag här redovisar min egen privata syn på det religionsfilosofiska temat. *Islam* har redan berörts. Ehuru islams militanta, kvinnodiskriminerande och politiska avarter har jämförts med kristendomens tidiga utveckling i Europa, måste sanningen konstateras, den att någon trovärdig, sekulariserad och tolerant huvudgren av Islam ej existerar. *Kristendomens* betydelse för oss svenskar kan knappast övervärderas. Ingen människa kan hävda att hennes karakter helt exkluderar vare sig tidens influenser eller det folkkulturella arvet. Om svenskarnas helger färgas av ett avmätt asatrosarv, då det "lagoma" får sin kontrast i ett, från fall till fall, mer eller mindre lyckat överflöd av mat och dryck, kan den svenska vardagen sägas vara färgad av det luthersk-kristna arvet. Den ovillkorliga plikt som därvid har kommit att prägla svenskt näringsliv kan med säkerhet sägas ha varit grundmotorn i utvecklandet av såväl vår moderna välfärdsstat som på sin tid styrkan i det karolinska indelningsverket. Därför är det med stor vördnad jag som *ateist* betraktar den svenska kyrkan och gärna likväl besöker dess kyrkor. Att som förnekare av bokstavlig tro därtill förneka förekomsten av allandlighet-i-sig är att bereda sig själv ett gungfly under fötterna. Som själv varande ateist gör man därför klokt i att inte förlöjliga andras religiösa övertygelser eller vifta undan egna känningar av något "större". Filosofiska och psykologiska grundsatser kan ha liknande helande effekter som religionen har. Av avgörande betydelse för min egen världs- och livsuppfattning har den analytiske psykologen *Carl Gustav Jung*, filosofen *Friedrich Nietzsche*, och fysikern *Albert*

Forts. sid 23

Tema religion:

Ända sedan civilisationens gryning har människorna sökt svaret på livets frågor i religionen. Guds teoretiska existens kan enligt agnostikerna aldrig bevisas, men inte ens den mest hängivne ateist kan förneka att Gud åtminstone existerar i all praktisk bemärkelse; Hans makt representeras av präster, hängivna sekter och religiösa aktivister världen över, i en eller annan form.

I dag är det få människor i den kristna världen som är beredda att döda eller dö i Guds namn. Martyrernas, korsfararnas, häxjägarnas och inkvisitorernas dagar är sedan länge förbi. I Sverige predikar prästerna för ett fåtal besökare i de kyrkor som minner om kristendomens forna rikedom och makt. Men många framsynta präster har börjat ställa sina tjänster till förfogande för en ny religion, en religion vars korsfarare, häxjägare och inkvisitorer arbetar på tidningsredaktioner, TV-studios och politiska departement.

Denna religion kallas antirasism, och den utlovar berömmelse, gott samvete och i bland makt och rikedom till sina anhängare. Och de otrogna som skall konverteras är inte denna gång muslimer, judar eller hedniska urfolk, utan de motsträviga svenskar som inte tror på det mångkulturella samhället.

Svenska kyrkan

–hur svensk är den egentligen?

I tusen år har Sverige varit kristet. Sedan Reformationen då Sverige blev protestantiskt har vi också haft en statskyrka. Kyrkans roll var en gång mycket stor, och då prästerna i praktiken var de enda som kunde läsa och skriva bestämde de också vad som skulle skrivas. De skrev historiska krönikor, men även litterära verk. Byprästerna var dessutom något av nyhetsförmedlare för allmogen; kort sagt, prästerskapet var under en mycket lång tid historiker, lärare och journalister, förutom att de kunde ge folket andlig hjälp och tröst.

Den makt som dagens svenska kyrka har är en bråkdel av dess forna glans, och kanske är det lika bra. Men kristendomen har fortfarande makt i våra sinnen; den genomsyrar många av våra traditioner. Även de som inte är troende eller aktivt religiösa har med största sannolikhet någon gång sjungit psalmer, på begravingar, bröllop, skolavslutningar, eller på soldaterinran under värnplikten. Vi åkallar Gud i flera av våra patriotiska sånger och dikter. Kristendomens symbol, korset pryder vår flagga. Många gamla kyrkor och kloster är viktiga kulturbyggnader. Därutöver får man inte glömma svenska kyrkans rent ekonomiska resurser. Det är därför säkert att säga att kyrkan fortfarande är av stor betydelse för den svenska kulturen och dess överlevnad.

Mot bakgrund av detta är Svenska kyrkans ställningstagande i för landet viktiga frågor något man bör ta hänsyn till. Det är därför oroväckande att många präster väljer att ta ställning mot det svenska folket och dess bästa och genom sitt försvar av islams utbredning i Sverige, även mot sin egen religion.

Historia

År 829 anlände missionären Ansgar till Sverige. Han var uppfostrad i ett Benediktinkloster i Picardie i Frankrike, men blev sedermera förflyttad till ett kloster i Westfalen. Han hade tidigare företagit en missionsresa till Danmark för att omvända den danske kungen, men han blev snart fördriven. Resan till Sverige företogs på uppmaning av den

frankiske konungen Ludvig den fromme, Karl den stores tredje son. Då Ansgar efter en strapatsrik resa nådde Birka fick han beskydd av kung Björn, och fick därefter fritt predika. Kung Björns rådgivare Hergeir lät snart döpa sig, och byggde på sin gård Sveriges första kyrka.

År 831, då Ansgar återvänt till kontinenten gjordes han till ärkebiskop i det nyligen upprättade ärkebiskopsdömet Nordalbingen, i vilket hela Norden ingick som missionsområde. När danskarna år 845 anföll och brände Hamburg fördrevs den kristna församlingen där. Missionsarbetet i

Sverige gick dåligt, och en ditsänd missionär blev dräpt.

När Ansgar år 850 åter begav sig till Birka återupprättade han den kristna församlingen där, och vann över den dåvarande konungen, Olof, till kristendomen. Det skulle dock dröja innan kristendomen blev spridd bland allmogen. Olof Skötkonung, som levde i början av 1000-talet, arbetade hårt för kristendomens spridning, men med dåligt resultat.

Folket som levde i Sverige på vikingatiden lyssnade gärna på missionärernas berättelser om Vite Krist, men de var ovilliga att överge sina gamla gudar, och återgäldade ofta prästernas predikningar med egna berättelser om Oden och Tor. Det påstås i bland att en av orsakerna till att kristendomen slog igenom i Norden var korsets likhet med torshammaren, som ofta bars som hängsmycke. En del av den nordiska mytologin har överlevt ända in i våra dagar som inslag vid kristna högtider. Det mest kända exemplet är nog julbocken, som symboliserar de magiska bockar som drar Tors vagn över himlen.

Under högmedeltiden, då Sverige hade en utvecklad kristen kyrka som var en del av den Romersk-katolska kyrkan fattades alla beslut ytterst av Påven och Curian i Rom. Kyrkans territoriella indelning i stift och socknar härstammar från den tiden. Ordet "socken" kommer av ordet "söka", alltså de som sökte sig till Gud, och sockenindelningen från den tiden ligger till grund

för dagens församlingar. Då svenskarna sällan accepterat utländsk överhöghet i några frågor, hade emellertid den världsliga makten ett visst inflytande över kyrkan redan på den katolska tiden. Genom landskapslagarnas kyrkobalk reglerades i viss mån kyrkans makt, och kungen medverkade vid bland annat biskopsutnämningar.

Reformationen innebar slutet för katolicismens makt i Sverige. Gustav Vasa arbetade för att öka kungamakten på kyrkans bekostnad. Laurentius Petri utgav 1571 års kyrkoordning, och i samband med Johan III:s död och hotet om Sigismunds förändringar bekräftades denna kyrkoordning vid Uppsala möte år 1593. Detta betecknar reformationens avslutning och konsolidering i Sverige.

Det karolinska enväldet hade även det betydelse för kyrkan. I 1686 års kyrkolag fastställdes att det var statens uppgift att reglera de kyrkliga organen, och att det var kungen som bar det yttersta ansvaret för kyrkan. Men naturligtvis var kyrkans politiska makt ändå stor, då den utgjorde ett av riksdagens fyra stånd, en position den innehade ända fram till ståndsriksdagens avskaffande 1866.

Under upplysningstiden började de religiösa dogmerna ifrågasättas. I 1809 års regeringsform fastslogs, åtminstone i princip, religionsfriheten i Sverige. Denna innebar dock bara rätten att *inte* delta i gudstjänster och liknande; att utträda ur Svenska kyrkan blev tillåtet först år 1860, då med förbehållet att man samtidigt inträdde i ett annat av staten godkänt samfund. Först genom 1951 års religionsfrihetslag hade man obegränsad rätt att träda ur Svenska kyrkan.

Organisation

En stor del av kyrkans verksamhet är reglerad i lag eller annan allmän författning. Kyrkan bedriver emellertid omfattande verksamhet som inte bestäms av offentligrättsliga regler. För denna fria verksamhet gäller samma förutsättningar som för ideella föreningar.

Församlingen utgör Svenska kyrkans basenhet och är det grundläggande elementet i den kyrkliga organisationen. Rättsligt sett har församlingen samma ställning som en kommun och kan därför jämföras med borgerliga kommuner och landsting.

Pastoratet är en kyrkoherdes ämbetsområde. Ett pastorat består antingen av en enda, eller flera församlingar.

Församlingen ansvarar för gudstjänster och undervisning, samt inredningen av kyrkorummen, medan pastoratet har hand om kyrkobyggnader och begravningsplatser och står som arbetsgivare för kyrkans personal.

Kyrkofullmäktige har beslutanderätten i en församling. Det hålls val till kyrkofullmäktige ungefär en månad efter de allmänna valen. Församlingsmedlemmar som har kommunal rösträtt och tillhör Svenska kyrkan har rätt att rösta. Valdeltagandet har aldrig varit särskilt högt. 1991 låg det på 10,2%.

Kyrkorådet utgör församlingens styrelse. Det motsvarar kommunstyrelsen eller landstingsstyrelsen, och leder förvaltningen. Kyrkoherden är alltid ledamot av kyrkorådet. Övriga ledamöter utses av fullmäktige eller genom direkta val.

Stiften utgör Svenska kyrkans regionala enheter, och är arbetsområden för biskoparna. Stiften har bland annat ansvaret för sjukhus- och fängelsepräster. Det högsta beslutande organet är *stiftsfullmäktige*, vars ledamöter utses av församlingarna genom indirekta val. *Stiftsfullmäktige* utser *egendomsnämnden*, som förvaltar de kyrkliga egendommarna.

Kyrkomötet är ett centralt statligt organ på riksnivå, och utgör Svenska kyrkans högsta beslutande organ. Dess 251 ledamöter utses genom indirekta val. Kyrkomötet skall behandla ärenden som riksdagen eller regeringen överlämnat till kyrkan, samt kyrkliga ärenden som genom motion väckts av någon av kyrkomötets ledamöter.

Svenska kyrkans centralstyrelse är en statlig myndighet under kyrkomötet. Den består av ärkebiskopen samt upp till fjorton av kyrkomötet valda ledamöter, och är att betrakta som Svenska kyrkans regering.

Resurser

Svenska kyrkan bedriver en omfattande verksamhet och har drygt 24 000 anställda. Intäkterna uppgick år 1990 till ca 10 miljarder kronor, varav två tredjedelar utgjordes av skatter. Kyrkans samlade nettoförmögenhet bokfördes 1990 till 22 miljarder kronor;

Västerås domkyrka

marknadsvärdet har uppskattats till 30 miljarder. Ägandet till kyrkans egendomar går långt tillbaka i tiden och är rättsligt komplicerat. Förvaltning av egendommarna regleras i kyrkolagen.

Den kyrkliga skattesatsen uppgår till i genomsnitt något över en procent. Emellertid måste även de som träder ut ur kyrkan betala en skattesats som uppgår till ungefär en fjärdedel av vad medlemmar i Svenska kyrkan får betala. Denna så kallade dissenterskatt motiveras främst av kyrkans kostnader för begravningsväsendet.

Kyrkans roll

Sedan lång tid tillbaka har kyrkan och prästerskapet stått på folkets sida i tider av nöd och oro. Prästerna har alltid följt våra härar och givit soldaterna tröst och stöd och skänkt dem rättfärdighetens styrka inför striderna. Därför är deras stöd till diverse så kallade antirasistiska jippon och kampanjer, och deras vurm för islams utbredning ett så mycket större svek. En del präster tar tillfället i akt att synas och höras genom att uttala sig mot "rasism och främlingsfientlighet". Biskopen i Västerås, Claes Bertil Ytterberg är ett exempel på hur den klerikala (prästerliga) klassen börjat utnyttja massmedia. Det är möjligt att de genom detta vill "marknadsföra" och locka fler till kyrkan. Men om så är fallet kan de inte vara särskilt lyhörda för den allmänna opinionen. Det var troligen inte många som uppskattade att i TV se kosovoalbanska barn klättra på altaret i en svensk kyrka. Det är tveksamt om det kan anses som godhet att tvärt emot både lag och opinion inhysa asylanter som fått beslut om utvisning.

Prästerna som gömmer asylanter offrar knappast sina egna resurser, utan skattebetalarnas. Så länge det är svenska folket som betalar för godheten är det rimligt att kräva att det är de som får avgöra vad som kan anses som gott och ont.

Sedan beslutet togs att skilja kyrka och stat åt är det uppenbart att kyrkans politiska makt kommer att minska ytterligare, i synnerhet om tillhörigheten till den svenska kyrkan inte blir automatisk. Det anses av statsvetare att den aktiva handling som krävs för utträde inte står i överensstämmelse med religionsfrihetens princip. Religionsfriheten anförs ofta som argument för muslimernas rätt att etablera sig i landet. Men man bör ha i åtanke att religionsfriheten instiftades av svenskar för svenskar; en frihet som skulle skydda envar svensk mot förföljelse på grund av sin religion. Den var aldrig tänkt att bereda väg för religioner av mer intolerant slag. Det är svårt att förutse vad den Svenska kyrkans roll kommer att bli i ett framtida Sverige om den måste konkurrera med militanta religiösa yttringar. Docenten i statskunskap Olof Petersson skriver i "Svensk politik":

"Frågan om Svenska kyrkans framtida relation till staten accentueras av Sveriges förvandling från ett kulturellt homogent till ett mångkulturellt samhälle. När en ökande andel av befolkningen bekänner sig till andra religiösa inriktningar än den evangelisk-lutherska blir Svenska kyrkans särställning alltmer problematisk."

År 1991 uppgick siffran på dem som utträtt ur Svenska kyrkan till 10% av de

vuxna svenskarna. Av de övriga 90 procenten är de flesta namnkristna; de deltar bara sporadiskt i kyrkans verksamhet, och är kanske inte heller troende i egentlig mening. För de etniska svenskarna har alltså religionen ingen större betydelse, annat än i form av det kulturarv som tusen års kristendom lämnat efter sig, vilket i och för sig inte är lite. De grundläggande kristna värderingar som genomsyrar samhället är alltså något vi bör slå vakt om.

Rasistiska psalmer?

I Psalmboken finns – eller fanns – ett flertal vackra psalmer av patriotiskt slag. Bland dem kan nämnas "Fädernas kyrka" och "Förfäras ej, du lilla hop", vilken var Gustav II Adolfs fältpsal. Detta har naturligtvis granskats under den nya reformation vi nu tycks genomgå. Bland annat har det sagts om "Fädernas kyrka" att den kan verka stötande för personer av utländskt ursprung. Som avslutning på artikeln vill SD-Kuriren gärna delge läsarna denna psalm. I den moderna psalmboken förekommer den inte.

"Fädernas kyrka" är skriven av Johan Alfred Eklund, biskop i Karlstad 1907-38, och ordförande i psalmbokskommittén av 1908. I 1937 års psalm-

bok infördes förutom "Fädernas kyrka" 41 psalmer skrivna eller bearbetade av Eklund. 1986 års mer samhällsanpassade psalmbok innehåller 23 av dessa. I ingen av dem nämns Sverige, men psalm 24 (523 i 1937 års psalmbok) har de antirasistiska reformatörerna uppenbarligen missat, eftersom ordet "fosterland" förekommer i vers 4.

*Fädernas kyrka i Sveriges land,
kärast bland samfund på jorden!
Vida hon famnar från strand till strand
fast är hon grundad av Herrens hand
byggd till hans tempel i Norden.*

*Allt fick sin vigning i kyrkans famn:
brudgummens löfte till bruden,
hemmet, de nyföddas kristna namn,
kämparnas färd till den sista hamn,
fanan och konungaskruden.*

*Kristet och fritt ville Sverige bo,
råda för landet allena.
Därom i manlig och kristen tro,
därom i strid eller lagfäst ro
Konung och folk sig förena.*

*Fädernas Sverige sig kämpat fram,
Kristus var med det på banan,
visade vägen för trofast stam:
Kristus är trofast, och svek är skam;*

korset stod tecknat på fanan.

*Kristus har vunnit vår bästa gård
både i äran och nöden.
Vida gick striden kring Sveriges härd;
frid åt Guds kyrka var kampen värd,
Konungens kamp intill döden.*

*Minnen från templet och klockors malm
fäderna följde, och sången.
Ännu ur fångelsens natt och kvalm
ljöd genom gallret en kämpes psalm;
det var en svensk som satt fången.*

*Ädel är skaran sen tusen år
Gud i vår kyrka fått frälsa.
Framåt vår hoppfyllda längtan går:
Ungdomen kristnad är Sveriges vår,
Sveriges framtid och hälsa.*

*Komme nu åter till strid för Gud
skaran sin Konung till möte,
väpnad och villig i helig skrud,
samlad, som daggen på ljusets bud
flödar ur morgonens sköte.*

*Kristnade ungdom, dig gånge väl.
Strid för Guds ära i Norden.
Kämpa för frihet åt bunden träl.
Gud bringe friden till Sveriges själ;
Gud bjude frid över Norden.*

En Sverigedemokrats åsikt

Många nationella anser att Svenska kyrkan genom sina politiska ställningstaganden i invandrarfrågan har svikit det svenska folket. Michael Bergman, SD-Trollhättans ordförande är en av dem. Han har på grund av detta valt att utträda ur Svenska kyrkan.

SD-Kuriren:

Michael, du har alltså valt att utträda ur Svenska kyrkan?

Michael Bergman:

Ja, det stämmer.

SD-K: Varför har du gjort det?

MB: Den främsta orsaken är att den använder våra skattepengar till att gå emot lagen och folket genom att gömma flyktingar.

SD-K: Känner du några andra som har gått ur kyrkan av detta skäl?

MB: En känner jag, men jag har hört talas om flera. Många andra tycker att kyrkan är landsförrädisk.

SD-K: Du arbetade visst inom kyrkan

Michael Bergman

tidigare?

MB: Jag hade en ALU-tjänst ett tag, och arbetade med konfirmander och fritidsverksamhet. Men nu är det förstås slut med det.

SD-K: Anser du att du är kristen fortfarande, även fast du har gått ur kyrkan?

MB: Nja, jag har svårt att ställa mig bakom kristendo-

men som det är nu. Jag är troende, men bekänner mig inte direkt till någon organiserad religion.

SD-K: Känner du några präster som har andra åsikter än de politiskt korrekta, någon som också tycker att det är fel att

kyrkan gör så här?

MB: Jag har ingen erfarenhet av präster som tycker annorlunda. Jag har inte diskuterat invandrarfrågorna så mycket, även om det blivit en del diskussioner angående partnerskapslagarna. Man hör i predikningarna och överallt annars att prästerna stöder den nuvarande ordningen.

SD-K: Till sist, vad vill du säga till läsarna angående de här missförhållandena?

MB: Jag vill uppmana alla nationella att ta ställning mot kyrkan och visa sitt missnöje genom att gå ur.

SD-K: Du uppmanar alltså direkt till att gå ur kyrkan?

MB: Absolut! Man skall visa att man inte håller med om man är missnöjd. Det är fel att man låter sina skattepengar gå till att gömma invandrare.

Partiledarveckan

Torgmöte i Visby

Efter veckor av förberedelser var det tidigt på morgonen den 12 juli äntligen dags för avfärd mot Gotland, Visby och den årliga partiledarveckan. Då vi kom på fredag kväll, och partiledarveckan inte skulle inledas förrän på söndag fick vi ett par dagars semester samtidigt som vi inväntade patrioter som kom senare än oss. Vårt första framträdande skedde på stortorget (vi får ju fortfarande inte hålla möte i Almedalen) klockan 12.00 på måndagen. Vid det laget var vi runt 20 Sverigedemokrater på ön, men då vi hade för avsikt att samtidigt som mötena pågick bedriva flygbladsutdelning på mindre orter, fanns det inte mer än fem SDare på plats när mötet inleddes. Veldig snabbt samlades det människor runt oss för att ta del av vårt budskap. Tyvärr samlades det också en pöbelhop bestående av invandrare i alla åldrar. När samtliga på plats hälsades välkomna till mötet började det i samma stund att regna glåpord och projektiler över oss. Troligen utgick man från att detta skulle skrämja oss från platsen, men där fick de tji. Då började de i stället att störa talaren, Joakim Larsson från Tierp (som för övrigt gjorde sitt första framträdande och klarade det galant). Då ordningsvakterna förklarade att vi inte tänkte finna oss i att de störde talaren, gick pöbeln till attack. Ett antal knytnävsslag utdelades, och de försökte även att förstöra vårt försäljningsmaterial

och vår ljudanläggning. De stolta SDare som fanns på plats gjorde tappert motstånd trots det numerära underläget, tills gotlandspolisen behagade visa sig. Ett stort tack till kamraterna Larsson och Lundin. Efter denna incident trodde nog pöbeln att vi tänkte packa och fara hem, åtminstone för dagen. Föga anade de att vi hade tillstånd att hålla *två* möten *varje dag*.

Klockan tre på eftermiddagen satte vi i gång igen. Det dröjde inte länge förrän polisen gjorde sitt första ingripande och grep en invandrare i 40-50-årsåldern. Efter de två mötena gick vi ned till kristdemokraternas möte för att dela flygblad. Detta upptäckte Alf Svensson och svarade med att kalla oss för parasiter i sitt tal. Detta utspel citerades av Gotlands Tidningar och gav oss därigenom lite extra publicitet. Våra möten uppmärksammades även i radio, och TV4 gjorde ett reportage som

bland annat innehöll en intervju med SDUs Jimmy Windeskog. När vi gick och lade oss efter denna dag kände vi verkligen att vi hade gjort nytta.

Inför tisdagens torgmöten hade det inte enbart samlats invandrare vid stora torget; Tydligt hade också SSU svårt att tåla att Sverigedemokraternas budskap nådde ut till folk. I god antidemokratisk anda utrustade de ligisterna med visselpipor för att överrösta oss, samtidigt som de själva ställde sig på rad framför talaren utrustade med stora paraplyer för att skymma sikten. Liksom dagen innan blev stämningen ganska snabbt laddad, men de flesta vanliga svenskar på plats skakade upp givet på sina huvuden över SSUs intoleranta beteende. Vid dagens andra möte blev stämningen på andra sidan så pass laddad att polisen helt enkelt avbröt mötet, samt drog in vårt tillstånd. SSU jublade högt, men föga anade de vad som komma skulle.

Nog var vi på ganska dåligt humör när vi rörde oss ned till Almedalen för att visa upp oss på miljöpartiets möte. Lite gladare blev vi av Grön Ungdoms lilla teaterföreställning. Mycket ironiskt och sarkastiskt utropade de slagord som "U-landsbiståndet är för högt" och "invandrarna skall ut". Detta möttes naturligtvis av höga applåder från vår sida. Det hade de knappast räknat med. Förutom denna episod var MPs möte

SSUs aktivister försökte störa vårt torgmöte genom att vissla med visselpipor och skymma oss med paraplyer...

på Gotland 1996

SDUs ordförande Jimmy Windeskog talar

Många ville ta del av SDs budskap

rena sömnpillret, de bara lovade och lovade.

Då vi på onsdagen inte hade något tillstånd att hålla torgmöten semestrade vi under dagen. På kvällen var det dock på tiden att sätta SSU och socialisterna på plats. Detta skedde på socialisternas möte i Almedalen. Detta gick tillväga på följande sätt: På kanten av Almedalen, bredvid scenen, ställde vi upp åtta fanbärare försedda med skyltar med texten "yttrandefrihet?". Samtidigt gick en grupp flygbladsutdelare runt i folkhavet med skyltar både på magen och ryggen med texten "tystad av SSU". Dessa hade även satt tejp över munnen för att riktigt poängtera vad som hänt. Många gick fram till våra aktivister och frågade

vad de menade med detta. De svarade dock inte, utan pekade på den representant vi hade utsett för att föra vår talan denna kväll. Det var minst sagt roligt att se SSUarnas väldigt långa ansikten denna kväll. De tycktes inte direkt gilla att vi stal showen för dem. Socialdemokraternas talare Ingvar Carlsson sade i sitt tal att SD till varje pris skulle stoppas. Med detta uttalande godkände han alltså SSUs antidemokratiska agerande.

Även på torsdagen saknade vi tillstånd, och då passade vi i stället på att täcka mindre orter på Gotland med flygblad. Om vi inte räknar med Visby torde mer än hälften av Gotlands befolkning ha fått ett SD-flygblad i

vacker musik. Nu kunde folk i godan ro lyssna på bland annat partiledare Mikael Jansson. Vid dagens slut började det åter att regna olika saker från den soliga skyn. Trots att det kastades åtskilliga objekt under veckan var dessa ligister pinsamt dåliga på att träffa; inte en enda projektil hittade rätt.

På lördagen avslutades partiledarveckan -96 med Sverigedemokraternas sista torgmöte. Under veckan hade vi varit namnet på allas läppar, och endast socialdemokraterna lyckades dra större publik än vi.

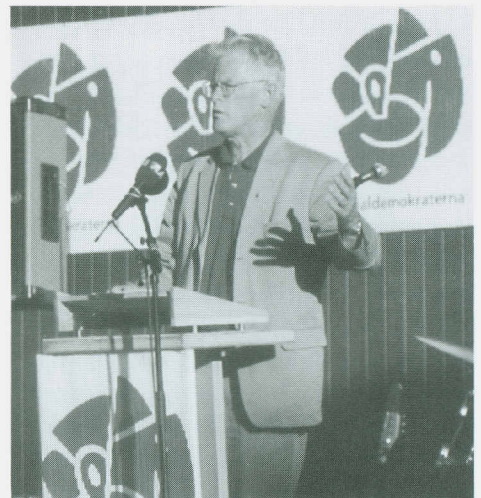
Det är helt klart nya vindar som blåser över Sverige.

SDKs UTSÄNDE

...men våra aktivister återgäldade ungsocialisternas besök genom att själva komma till SAPs möte.

brevlådan under veckans gång. På fredagen hade vi lyckats förhandla oss till ett tillstånd att hålla möten uppe vid Österport, så där ställde vi upp med banderoller, fanor och

SAPs talare och förre ordförande Ingvar Carlsson ansåg att SD skulle stoppas till varje pris.

Tema religion:

Shi'iterna - Allahs krigare

Den tolfte februari 1979 utropades Iran till islamisk republik av den fundamentalistiske, självmorde shi'apåven Ayatollah Ruhollah Khomeini. Denna händelse, som kom att kallas Februarirevolutionen, innebar slutet för den 2 500 år gamla iraniska monarkin och födelsen av en ytterst fundamentalistisk och intolerant präststat som understödde terrorism och islamisk fundamentalism världen över. Men Shi'iternas blodiga historia började inte där. Shi'ia-sekterna har ända sedan sin uppkomst för tretton sekler sedan varit synonymt med fundamentalism, religiös intolerans och militant kamp för sin tro. SD-Kuriren presenterar här en kort historisk översikt över islams näst största, men kanske snabbast växande gren.

Den 10 oktober år 680 stod ett stort slag vid Kerbela i Iran. På den ena sidan stod kalif Jezid I (av chalifa; ställföreträdare) av omajjaddynastin som residerade i Damaskus. På den andra sidan stod Hussein, den yngre sonen till Mohammeds följeslagare Ali ibn Abu Talib, som även han varit kalif. Den politiska situationen och bakgrunden till slaget var ytterst komplicerad. Efter Mohammeds död gjorde Ali, som var gift med en av Mohammeds döttrar, anspråk på ledarskapet över alla muslimer. Han motarbetades av Ayisha, en av Mohammeds änkor. Denna lyckades i ett slag besegra Alis parti, och fick sin fader Abu Bekr vald till den förste kalifen.

De första kaliferna blev kortlivade; åtminstone en av de tre första blev mördad, och Ali lyckades bli vald till kalif år 656. Ayisha och hennes anhängare protesterade, men besegrades i slaget vid Basra år 659. Kalif Ali satt emellertid bara till år 661, då han mördades av kharidjitersekten, en grupp muslimska puritaner. Alis äldste son, Hassan, utropade sig själv till kalif, men besegrades av den syriske ståthållaren Muawijja efter sex månaders krig. Hassan mördades några år senare.

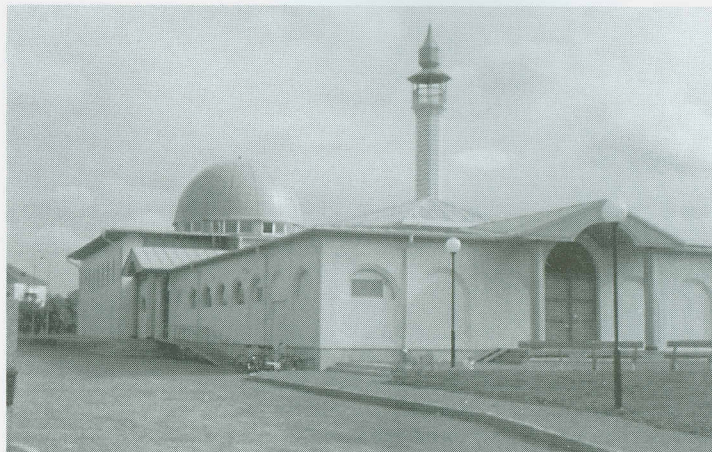
Efter Muawijjas död år 680 utropades Jezid till kalif. Men Alis andre son, Hussein, gjorde även han anspråk på titeln. De båda möttes vid Kerbela, i det slag som blev kulmen på den konflikt som nästan oavbrutet pågått sedan Mohammeds död. Slaget utföll dock till Jezids fördel, och Omajjadernas dynasti behöll kalifatet. Hussein själv stupade. Men i stället för att splittras samlades hans anhängare till en schismatisk sekt, vilken blev känd som shi'a. Årsdagen för slaget vid Kerbela är en stor nationalfest i det shi'itiska Iran, och Hussein begravdes i staden, i Meshed-Hussein, den gyllene moskén. Han hedras under Ashura-festligheterna, då de mest hängivna shi'iterna skär sig rituellt med kni-

var och svärd. Jezids och Omajjadernas anhängare kallades därefter sunna, de ortodoxa. De utgör fortfarande majoriteten av världens muslimer.

Shi'iterna vägrade erkänna de tre kalifer som företrätt Ali, och samtliga kalifer därefter. De gav Mohammeds arvinge titeln *imam-al-muslimin*, de rättrogna härskare, vilket är högre än kalif. I deras "regentlängd" över Mohammeds efterträdare räknas Ali och hans båda söner som de tre första imamerna.

Lönmördarna

Majoriteten av Shi'iterna tillhör Ithna Ashariya, "tolvsekten". De erkänner tolv imamer från Ali fram till 800-talets slut, och det är vanligen dem man menar när man talar om shi'iter i allmänhet. Det finns dock kätterska sekter även inom shi'a. En av dessa uppstod under 900-talet. Dess medlemmar kallade sig ismaeliter, efter Ismail ibn Djafar, en av Alis ättlingar. De ansåg att Ismails son Mohammed var den siste imamen, och efter honom skulle alla imamer vara fördolda. De lärde vidare ut att koranen skulle tolkas allegoriskt, och att endast de gudomligt vägleda imamerna av Alis släkt skulle kunna tolka den rätt. Ismaeliterna grundade Fatimidernas dynasti, som hade sitt säte i Kairo under större delen av 1000-talet. Fatimiderna splittrades dock i ett tronföljdskrig. Äventyraren Hassan ibn Sabah försökte dock återupprätta dynastin. Han grundade år 1094 *Haschaschin*, "hasch-ätarna", en särskilt obehaglig fundamentalistisk sekt som specialiserade sig på

En shi'itisk utpost i en svensk stad; moskén i Uppsala

mord. Haschaschin erövrade ett antal bergsfästningar i Syrien, varifrån de utförde sina morduppdrag. Sekten var hierarkiskt indelad med noviser och stormästare. Dess namn kommer av att de lär ha använt hasch som inslag i religiösa ceremonier, och för att bli orädda och skärpta inför ett mord.

Lönmördarsekten höll regionen i skräck i tvåhundra år. De dödade europeiska korsfarare såväl som otrogna muslimer. När först mongolerna och senare mamlukerna erövrade området minskades sektens makt betydligt, och det antas att den var helt utrotad år 1273, även om rykten säger att den har efterföljare även i dessa dagar. Men genom de hemvändande korsfararna så skulle sektens namn leva kvar för evigt i det franska och engelska ordet för lönmördare, *assassin*.

"Den av Gud vägledde"

*Han skall komma en gång under himmelens skyar
han skall komma en gång på sin springare vit.
Han skall komma en gång när sig världen förnyar
i spetsen för trons och de frommas elit.*

Då skall tidsålderns nöd och dess stormar bedarra,

då skall öppnas Guds jord under vindarnas brus.

Då rämnar Qaims berg i moskén i Samarra och grottan i djupet skall stråla av ljus.

Al-Mahdis standar och den gröna Rifada skall bäras mot skyn under trummornas dån.
Slå djävularnas här, krossa dödens armada!
Nu lyse Guds sol över frälsningens son.

Och hans segrande svärd skall med eldstungor flamma
och världen skall hylla sin store imam.
All vantro är slut, alla folk skall anamma
den sanna Koranen, den höga islam.

På hans panna är frid, på hans läppar är honung,
i hans hjärta är eld, i hans arm en orkan.
Han blir hyllad som Ali, som konungarnas konung,
som kalif av Medina och shah av Iran.

Låt mig skåda den dag då du kommer, o Herre,
låt den stumme få sång och den blinde få syn.
Låt dem fylkas kring dig, såväl större som smärre
under änglarnas vingar vid himmelens bryn.

Du skall komma en gång när Guds suror blir lästa
under lampans kristall i Kerbelas mihrab.
Av din arm skall de otrognas skaror bli kvästa
när du kommer till strid på din vita arab.

(Sång av okänd arabisk diktare, bearbetad av Åke Ohlmarks)

Något som är av central betydelse inom islam i allmänhet, och shi'a i synnerhet är föreställningen om islams kommande seger och totala erövring av världen. Denna seger skall enligt muslimsk tro slutligen vinnas av mahdin, den av Gud vägledde. Den tolfte av shi'iternas imamer, Mohammed al-Mahdi, "den försvunne imamen", sägs ha försvunnit spårlöst vid tolv års ålder vid staden Samarra i Irak. En moské är numera

rest över platsen för detta försvinnande. Både sunniter och Shi'iter tror att mahdin en dag skall återvända för att leda de rättrogna till den slutgiltiga segern. Shi'iterna tror emellertid att Allah vart hundrade år sänder en mahdi-chalifa, en ställföreträdande mahdi, som skall leda muslimerna till, om inte den slutgiltiga, så åtminstone stora militära segrar. De har varje århundrade pekats ut en person som anses vara av Alis blod som den ställföreträdande mahdin. I vissa fall har det inom olika shi'itiska trosriktningar uppstått dispyter om vem som skall anses som ett visst århundrades mahdi. Gemensamt för dem alla är dock att de är krigare som direkt eller indirekt rönt stora militära framgångar, vanligen i strid mot kristna eller icke renlärliga muslimer. Bland de olika mahdi-chalifa som utpekats under århundradena kan nämnas 900-talets mahdi, Ubeidallah ibn Mohammed, som erövrade Tunisien, Algeriet, Marocko och Sicilien. 1700-talets mahdi, Sidi Mohammed ibn Ali as-Senusi, grundade den fanatiska senusi-sekten, som fick stort inflytande på fundamentalistiska revolutionära grupper i Nordafrika. Dess mål var att sammanföra alla världens muslimer, och på sikt resten av världen, till ett enda teokratiskt samfund utan någon världslig överhöghet. Under första världskriget planerade tyskarna och turkarna ett vittgående samarbete med senusisekten för att driva ut briter och fransmännen ur Nordafrika och mellanöstern, men de militära framgångarna var små. När italienarna intog Libyen på 1930-talet beslagtogs sektens egendom, och dess betydelse försvann i stort sett helt.

Shah Ismael I utpekades i Iran som 1500-talets mahdi. Han utropade sig år 1502 till shah och imam av Iran, och gjorde shi'a till iransk statsreligion, vilket den har förblivit in i dessa dagar. Detta var av stor betydelse för shi'iterna, i och med att de nu inte längre var

en förföljd mariginalgrupp i skuggan av de mäktiga sunniterna.

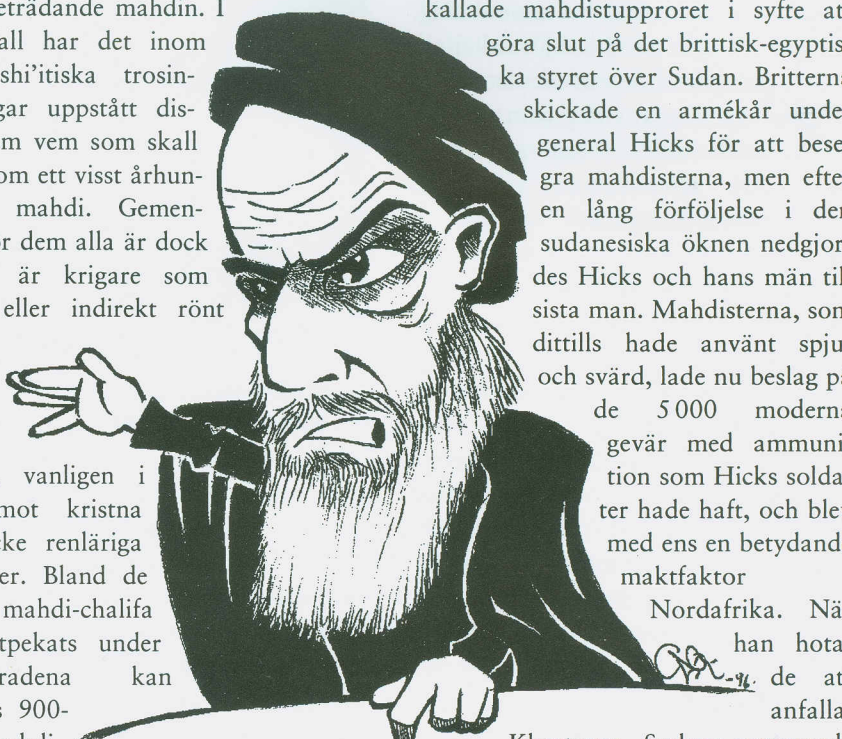
Den mahdi som blivit mest känd i västerlandet är dock utan tvivel 1800-talets mahdi, Muhammed Ahmed bin Sajjid Abdallah, vanligen benämnd Mahdin, med stort M. Han påstod sig härstamma från Mohammed själv, och utropade sig till mahdi efter att han på ön Abba i vita Nilen i Sudan samlat ett stort följe. Han startade år 1881 det så kallade mahdistupproret i syfte att

göra slut på det brittisk-egyptiska styret över Sudan. Britterna skickade en armékår under general Hicks för att beseogra mahdisterna, men efter en lång förföljelse i den sudanesiska öknen nedgjordes Hicks och hans män till sista man. Mahdisterna, som dittills hade använt spjut och svärd, lade nu beslag på de 5000 moderna gevär med ammunition som Hicks soldater hade haft, och blev med ens en betydande maktfaktor i

Nordafrika. När han hotade att anfalla

Khartoum, Sudans nuvarande huvudstad, sände briter den populära general Charles "chinese" Gordon till Khartoum för att utrymma staden. Gordon valde i stället att försöka försvara den, men stupade när mahdisterna anföll i januari 1885. Alla kristna och hundratals icke renlärliga muslimer dödades. En fundamentalistisk präststat upprättades. Mahdin avled emellertid kort därefter, och hans efterföljare saknade den rätta styrkan och karisman för att hålla samman den unga teokratien. När briter under general Kitchener anföll mahdisternas huvudstad Omdurman år 1898 ändades mahdins välde. Men mahdisterna förblev en maktfaktor i sudanesisk politik långt in i våra dagar, och mahdins sonsonson, Sadeq al-Mahdi, var Sudans premiärminister på 1980-talet.

Ingen mahdi har såvitt det är känt utsetts för 1900-talet, men det kan nämnas att Wallace D Fard, grundare av den militanta svarta medborgarrättsrörelsen Black Moslems, i vilken Malcolm X var medlem, i bland kallades "the great mahdi".

Sveriges natio

Mot kvällen den 6 juni samlades sverigedemokrater från östra Svealand och Stockholmsområdet i Rålambshovsparkens stora friluftsteater för att högtidlighålla Sveriges nationaldag. Svenska flaggor stod i halvcirkel på scenen och påminde om att det också var Svenska flaggans dag som firades. Dagen hade varit nästan tryckande varm, och aftonsvulkan var skön under parkens stora träd.

Välkomsttal

Vi hälsades välkomna av Eva Dahlqvist från Stockholm, som även fungerade som kvällens konferencier. Eva läste en nyskriven dikt om "Det gamla landet", som beskrev Sverige som det var innan de neddragande krafterna börjat sitt förstörelseverk. Dikten påminde oss om hur fint vårt land en gång varit. Det Sverige som vi minns skall inspirera oss i vår kamp för att återskapa ett gott Sverige till våra efterkommande.

Tal till Sveriges ungdom

Jimmy Windeskog, SDU, vände sig i ett engagerat tal till Sveriges ungdom.

Han poängterade att det är på ungdomen det hänger, om det skall bli någon förändring. Det är de svenska ungdomarna som är Sveriges framtid.

Mikael Jansson

Kvällens stora tal hölls som sig borde av Mikael Jansson.

Jansson inledde med ett angrepp på det aningslösa mos-

kébygandet i Sverige. Han framhöll att utländska erfarenheter visar att moskéerna ingalunda fungerar som oförargliga samlingslokaler för religiösa människor, utan att de spelar en ödesdiger roll som samlingsplatser för fundamentalisterna inom islam. De

Nationaldagen firades i Rålambshovsparkens friluftsteater. Några SDare var ute i god tid för att hjälpa till att sätta upp flaggor och högtalare.

blir centra för fanatism och terrorism. Detta, menade han, är känt bland svenska politiker, men då dessa politiker oftast saknar civilkurage tiger de hellre än går emot massmedias talkör. Sverigedemokraterna skall kämpa mot byggnadslov för moskéer. Jansson framhöll att det inte är frågan om ett angrepp på religionsfriheten, utan om det öppna demokratiska samhällets kamp för att värja sig mot fanatism

och religiös intolerans. Han uppmanade de närvarande att skriva på namnlistor mot moskébygget i Stockholm. Om 5% av stockholmarna skriver på måste kommunal folkomröstning hållas i frågan.

Gustav Vasa och 6 juni

Jansson påminde om att vi den 6 juni firar Gustav Vasas intåg i Stockholm. Gustav Vasa kan tjäna som förebild för oss i flera avseenden. I tider som dessa går tankarna till den store rikshushållaren. Den kloka och framsynta ekonomiska politik som Gustav Vasa förde står i klar kontrast till den oan-

svariga överbudspolitik som de sista 30 åren bedrivits i vårt land, och som lett till att välfärdssamhället nu börjar störta samman.

Den Gustav Vasa som den 6 juni 1523 gjorde sitt intåg i Stockholm var den unge, oförskräckte frihetshjälten. Det kan vara gott att tänka på honom som ett föredöme i de stunder då våra fiender tar till våld för att stoppa oss.

Expo

Så kom Jansson in på Expo-affären. Han underströk att Sverigedemokraterna helt tar avstånd från attentaten mot Expos distributörer. Skulle någon av de våra blanda sig i försök att med våld tysta en tidning, så åker han ut ur partiet hals över huvud.

Däremot hade Jansson inget till övers för Expo, som enligt hans mening närt ormar vid sin barm. Han påminde om hur personer med nära anknytning till Expo stått inför rätta för attentatet mot Sverigedemokraternas riksårsmöte i Norrköping 1995, då sten, färg och syra kastats in genom fönstren på de oskyddade mötesdeltagarna. Expo:s frontsoldater är terrorister, slog Jansson fast (*Expo-affären kommer att behandlas närmare i nästa nummer av SD-Kuriren, som har tidningar och massmedia som tema. Red.anm.*).

Aktuellts reporter visade stort intresse för partiets produkter.

onaldag 1996

EU

EU-frågan är en viktig profilfråga för Sverigedemokraterna, framhöll Jansson. Sverige har tillsammans med de övriga EU-länderna kommit på glid mot en superstat. Vi kan framför oss se ett svenskt medlemskap i NATO. Snart har vi även ett unionsmedborgarskap. Detta var inte vad ja-politikerna talade om när EU-omröstningen hölls. Då talade de bara om samarbete. Vi sverigedemokrater kräver en ny folkomröstning, där svenska folket får välja mellan superstaten EU å ena sidan och samarbete mellan fosterländer å andra sidan.

Djurhanteringen

Vidare vände sig Jansson mot det lidande som djuren utsätts för i den alltmer industrialiserade djurhållningen inom EU. Han underströk att SD värnar om djuren och deras rätt till en god behandling från sin första till sin sista dag. Eftersom vi inte vill att djur skall drabbas av onödigt lidande, vill vi förbjuda import av kosher- och halalslaktat kött, eftersom djuren vid sådana slaktprocesser lider svårt.

Hur vill SD hjälpa Sverige på fötter?

Det blir inte lätt för SD att återskapa det goda samhälle som vi vill ha, fortsatte Jansson. Vi skall inte inbilla folk annat än att vi måste spara, för landets ekonomi är i botten. Men vilka har ställt till det så? Jo, de socialdemokrater och borgare som på 70- och 80-talen förde in Sverige på en ekonomisk katastrofkurs.

Jansson kom in på arbetslösheten och de personliga tragedier den medför. Folk skall inte behöva gå och känna att de inte behövs. Att alla som lever på socialbidrag skall ha arbetsplikt, är bara nyttigt, och det hjälper dem att hålla kontakten med vanligt arbetsliv. Han angrep regeringens handfallna arbetsmarknadspolitik, som bygger på orealistiska antaganden och glädjekalkyler för att lura omvärlden.

Jansson målade upp en bild av det Sverige som vi sverigedemokrater vill skapa. Det är ett land där rättssystemet fungerar, och där folk kan gå säkra på gatorna. Detta kan åstadkommas. De flesta brotten begås av ett ganska litet antal återfallsförbrytare. Om man kan komma åt dem, kommer man åt merparten av brottsligheten. Straffen för grova brott måste skärpas, och den som tre gånger gjort sig skyldig till ett grovt brott skall bli inlåst på livstid.

Återflyttning

Jansson underströk att massinvandringen måste stoppas och vändas i en återflyttningsväg. SDs linje är att icke-västerländska invandrare, som kommit efter 1970, skall flytta tillbaka till sina hemländer. Men SDs uppfattning är att när en flykting kan flytta hem, så skall han också göra det. Om massinvandringen inte hejdas kommer vårt samhälle att slitas sönder i etniska konflikter, och det svenska folket går sin undergång till mötes.

SD nu reorganiserat

Jansson framhöll hur Sverigedemokraterna nu reorganiserat partiet. Vi har gjort upp med de odemokratiska element som funnits, och vi kan se fram mot bättre uppslutning av van-

ligt folk kring vårt parti. De manifestationer som vi en tid (av ordningsskäl) avstått från kan nu återupptas. Gustav Adolfsdagen skall firas i Göteborg, Karl XII:s dag skall högtidlighållas i Stockholm med en stillastående manifestation. Vi hoppas på stor uppslutning, men om någon kommer i uniformsplagg och liknande blir han avvisad.

Vanliga hyggliga svenskar måste nu kunna se att massmedias bild av SD är felaktig, och att SD är ett demokratiskt parti. Ingen behöver skämmas över att vara medlem i Sverigedemokraterna, slog Mikael fast.

Samvaro

Efter Mikael's tal ägnade vi oss åt kamratlig samvaro. Svenska fosterländska sånger spelades. De hungriga kunde köpa korv, bröd och läsk. Dessutom fanns ett stånd där det såldes SD-varor, böcker och en del roliga vikingaprylar. För övrigt kunde vi ägna oss åt att gå runt och hälsa på gamla bekanta och knyta kontakter med "nytt" folk.

Inga störande element

Vi slapp så gott som helt undan störande personer. Ett fåtal motståndare syntes, men de nöjde sig med att släntra förbi och titta argt. De "sympati-

Mikael Jansson höll ett långt och välformulerat tal där han lade fram partiets ståndpunkt i flera frågor.

sörer” som brukar dyka upp med en kasse öl i näven och utklädda som om de tänkte leka krig lyste så gott som helt med sin frånvaro. Förhoppningsvis hade de lärt sig en läxa i samband med Engelbrektsdemonstrationen, där onyktra och ”uniformerade” personer tydligt fick veta att de inte var välkomna.

En grupp gymnasieungdomar kom gående och ville debattera med oss. Tillfället var inte särskilt väl valt, för vi hade inte kommit till Rålambshovsparken för att debattera utan för att fira en högtidsdag i lugn och ro. En grupp debattvilliga SD-are ställde upp i alla fall och gick och pratade med ungdomarna, medan vi andra satt och lyssnade på musik.

Avslutning

Kvällens skuggor var långa då vi omsider bröt upp. Innan vi skingrades åt alla håll sjöng vi tillsammans nationalsången. Givetvis kommer vi tillbaka hit nästa år. Sverigedemokraternas nationaldagsfirande är ett nödvändigt andningshål för oss, som inte vill gå på de mångkulturella flumjippon som ersatt det gamla nationaldagsfirandet på de flesta håll. Möt upp nästa år du också! Låt oss göra SDs nationaldagsfirande till försommarens stora fest för gamla och unga svenskar!

TEXT: EVA NYMAN

BILD: TORBJÖRN KASTELL

SDU-ordförande Jimmy Windeskog höll ett engagerat och temperamentsfullt tal till Sveriges ungdom.

Eva Dahlqvist, kvällens konferencier, underhöll med diktuppläsning Dikten "Det gamla landet" presenteras i sin helhet nedan.

Det gamla landet

*Vi kände det landet, du och jag,
och en gång vandrade vi där
på den gamla tiden som nu
är förgången.*

*Vad minner nu om dess
storhet?
En tynande stad på en
inlandskulle
där åldriga skuggor ännu
dröjer sig kvar i din gamla
port.*

*Grå är din dräkt, och ditt
hjärta som en gång slog så
stolt och starkt*

är nu blott ett stilla eko.

*Huru minns du inte dina
glansdagar, då du stolt lyss-
nade till trampet av dina
segerrika arméer
som med klingande spel
drog in i staden.*

*Huru minns du inte männis-
kosorlet
som likt bruset av ett stilla
vattenfall
steg från dina trånga grän-
der.*

*Ack du en gång så vackra,
du som styrde, du som ställ-
de.*

*Hur många generationer har
inte ditt sköte framfött?
Hjältar, kungar, tjuvar,
otaliga är de som levt
genom dig, alla med olika
öden.*

*Så kom fallet, och främling-
arna.
De våldtog, plundrade.
De dömde dig till glömska.*

*Men ännu finns vi som
minns, minns din storhet,
minns hur skönhet och styr-
ka bodde i dig.
Genom sagorna, de sedan
länge förbjudna,*

*hör vi få trogna, om de
forna hjältar som en gång
beträdde din jord.*

*Och ännu lever hoppet,
om att sägnerna och PROFE-
TIORNA skall uppfyllas
och din nu så gråa dräkt
skall bytas mot purpur och
guld.*

*Och åter skall sorlet stiga
från gator och gränder.
Hjältar som en gång levde
skall åter besjungas.*

**NORDMÄNNEN KOM-
MER!**

Wolf

VISIONEN

Jag har inget behov av att lära känna öknen
och de döda helgedomar som där
dväljs, inte heller den ansiktslöse gud
som bebo dessa tempel.

Mitt hjärta rörs av en annan sträng,
ett urskri från fädernas tro och Gudar.
Ett skri från heliga lunder och djupa
skogar.

Här finner jag en oförglömlig, och
nära tillfredsställelse,
beläget mitt i de grönskande björkar-
nas land.

Här dröjer sig, långsamt kretsande i
helig dans,
älvor och odödliga alver kvar.
Stilla sjunger de höga Gudars kväde.

De ber oss att lyssna, lyssna med öppet
hjärta och ett öppet sinne,
ett sinne som ej störs av den främman-
de gudens vrede.

HÖR, HÖR, hör hur Modern kvider
under den vite gudens slag.
Jorden Den Heliga Modern, Modern
Den Heliga Jorden.

Stridslurar och tjurhorn vrålar.
De kallar till Kamp!

De Tre som sitta i rådsal,
Hög, Jämnhög och Tredje är deras
namn.
Söner av urtid,
fäder till framtid!

Högt ljuda deras rop:
VE DIG, VE DIG, VE DIG DU VITE!
Du som förfört vårt folk,
du som förött våra barns arv!
Ett arv som vi gav deras fäder
men som du stal!
VE DIG, du som slagit vårt folk i
främmande bojar.

Men vet det, du Vite!
Starka runor har vi lagt,
blodsgaldrar har vi sjungit,
magiska eder framsagt!

DIN TID ÄR KOMMEN, DIN TID ÄR
FÖRBI!
Jätten är befriad, FRI!
Med tunga bojar skall Han länka dig
vid klippan!

Den boja du gav skall bli din egen!

Wolf

”Bra sak berömmar sig själv. God sak behöver inte många ord.”

Tomas Johansson ger sin syn på anti-rasismen.

Begrunda ovanstående ordspråk och tänk sedan på alla dessa tjugatiga kampanjer mot ”rasism och främlingsfientlighet” som vi svenskar har plågats av under så lång tid. Enligt utredaren Christer Nordmark (DN Debatt 95 03 26) har det genomförts minst åtta riksomfattande kampanjer mot rasism de senaste tio åren. Hur många lokala kampanjer som genomförts går ej att räkna ty de är oräkneliga. Nordmark behövde inte vänta länge på den nionde kampanjen. Tolv dagar senare gick herrar Sören Gyll (Volvo) och Björn Eriksson (f.d. rikspolischef) tillsammans med ett tjugotal chefer för storföretag, myndigheter och organisationer ut och presenterade en opinionsgrupp Sverige 2000 vars syfte är att få alla svenskar att inse det positiva i att Sverige nu är en mångkulturell nation.

Som sagt var, god sak behöver inte många ord, den talar för sig själv.

Om massinvandringen hade varit bra för Sverige så hade det naturligtvis blivit uppenbart för folket. Kampanjer hade varit överflödiga. Liksom förtrycket och förföljelsen av de modiga personer och organisationer som vågat protestera mot det framväxande mångkulturella samhället. Denna repression ter sig ju i det perspektivet helt absurd. Varför bekämpa något som har så uppenbart fel?

Indirekt erkänner alltså etablissemangen med dessa kampanjer att det framväxande multi-kulti-samhället varken är gott eller bra. Men hellre än att erkänna att man haft helt fel har man valt att gå onskans väg. Ond sak kräver många ord och vi kommer att få se fler ”anti-rasistiska” kampanjer framöver, var så säkra.

Angående dessa kampanjer skriver tidsskriften Blå-gula frågor (3/95) så här:

”Man har utgett sig för att bekämpa rasism och främlingsfientlighet, men utan att någonsin definiera dessa begrepp. Således har man lämnat fritt fram för fördomsfulla, intoleranta och våldsbenägna individer att agera i skydd av beteck-

ningen ’anti-rasister’.”

Ja, det är verkligen något som vi sverigedemokrater fått erfaras. Liksom massmedias svagsinta sätt att jämställa deltagare i lagliga demonstrationer som försvarar sig med kriminellt AFA-slödder som attackerar med livsfarliga vapen.

Vad som varit kännetecknande för alla typer av ”anti-rasister” är att man varit ur stånd att föra en saklig diskussion. Man har helt enkelt inte varit intresserad av en dialog med meningsmotsståndare eller ens med personer som avvikit i delfrågor. Man har inte brytt sig om att definiera de begrepp man svängt sig med. Man har inte förmått sig till att sätta sig in i motståndarnas argumentation. Man har hindrat kritiker från att nå ut med sitt budskap. Samtidigt som man ljugit och desinformerat har man vräkt ut miljoner på verkningslösa anti-rasistkampanjer.

Om inte detta är fanatism, vad är då fanatism?

Under hösten har jag i Stockholmsavdelningens närradiosändningar lanserat teorin att ”anti-rasismen” inte är en politisk rörelse utan ett religionssubstitut. Det har väckt en viss uppmärksamhet och jag har blivit uppmanad att utveckla det hela vilket nu kan anses vara gjort. Jag hävdar att av det som ovan anförts kan man dra den slutsatsen. Men det är definitivt inte fråga om en vanlig religiös tro utan om en blind tro. Liksom kommunisterna trodde på det klasslösa samhället tror dessa ”anti-rasister” på det mångkulturella samhället. Helt utan historiska eller förnuftsmässiga skäl. Man tror också att man representerar godheten. Men att driva landet mot en social och ekonomisk katastrof kan aldrig vara godhet. Att ödelägga kommande generationer svenskars framtidsutsikter är renodlad ondska.

På grund av känslomässigt tänkande och ovilja till saklig analys har dessa ”anti-rasister” ställt sig i onskans tjänst. (Se bibeln Matt. 13;13.)

Tomas Johansson

Esaias Tegnér

Den troligen mest firade bland Sveriges skaldar är Esaias Tegnér. Han föddes 13 november 1782. Fadern, som var kyrkoherde i Millesvik församling, belägen på Värmlandsnäset, dog innan Esaias hade fyllt tio år. Kort därpå blev han omhändertagen av kronofogde Branting. På den välviljige kronofogdens föranstaltande fick han efter fyra år ett nytt hem hos kapten Löwenhjelms, då hans äldre bror Lars Gustav var informator åt kaptenens barn. År 1797 fick Lars Gustav anställning hos brukspatron Myhrman som informator åt dennes söner. Som krav ställdes dock att Esaias skulle få ta del av utbildningen. Med största iver bedrev där Esaias sina studier, till största delen på egen hand. Men det var inte under ett ensligt kammarliv han fick sin utbildning; vistelsen i en mäktig bergsbygd, i ett hem där enkelhet och gammaldags god sed rådde, och bland ystra lekkamrater bevarade åt honom levnadsmod och sinnets friskhet.

Efter två år på Råmen flyttade Esaias till Lunds universitet, där han från år 1812 tjänstgjorde som professor i grekiska. Det skall också sägas

att före denna tid hade han förvärvat sitt goda rykte som skald. Sina förnämsta verk skrev han i början av 1820-talet, till exempel *Fritiofs saga*, *Axel* och *Nattvardsbarnen*. Även en del sånger kom ut, såväl under den föregående tiden som den efterföljande och de hälsades med allmänt bifall. Sprittande ungdomlighet, färgrik inbillningskraft, lekande kvickhet och ståtlig bildprakt utmärkte dem alla. Ett och annat av Tegnérns oden och andra dikter hade nog vunnit ett visst erkännande, men först med sina fosterländska dikter vann Tegnér sina landsmäns hjärtan. Krigssången (1808) överraskade och grep genom sin nya lyriska flykt.

Efter några år kallades och utsågs Tegnér till biskop i Växjö, dit han flyttade år 1826. Där arbetade han mycket för läroverkens utveckling. Med rätta yttrade om honom vid ett högtidligt tillfälle Heurlin, dåvarande domprost i Växjö:

”När skalden Tegnér går till odödligheten, skall även biskop Tegnér leva i tacksamt, välsignat minne.”

Sitt största genombrott fick han dock

år 1811 när Svenska Akademin belönade hans dikt *Svea*. *Svea* var en politisk revanschdikt som väl tolkade de stämningar som rådde i landet efter förlusten av Finland i kriget 1808-09.

År 1812 blev Tegnér medlem av Götiska förbundet, i vars tidskrift *Iduna* han publicerade en rad dikter. Trots sitt frisinna tankesätt slöt sig aldrig Tegnér till de liberala lärorna vilket emellertid Erik Gustaf Geijer gjorde. Han ogillade starkt tidningspressens överdrifter, i synnerhet de hänsynslösa angreppen mot den gamle konungen, Karl XIV Johan. Han blev själv utsatt för en del angrepp, i synnerhet av *Aftonbladet* som då liksom nu ivrigt motarbetade de nationella strömningarna. Det sägs vara en anledning till utbrottet av den sinnessjukdom han drabbades av i sina sista levnadsår. Han avled 1846 i Växjö, där hans gravvård är rest.

Av Sveriges skaldar är Esaias Tegnér den vars rykte nått vidast kring i världen. Hans dikter, i synnerhet *Fritiofs saga* har översatts till de flesta europeiska språk.

Magnus Edman

Det eviga

När Tegnér skrev *Det eviga* år 1810 menade han dikten som en protest mot samtidens våldspolitik, och hade då främst Napoleon i tankarna. Vid denna tid förde den franske kejsaren krig över hela Europa, och i den ursprungliga versionen av dikten lydde andra strofens tredje och fjärde rad som följer:

Förloras dess sak i Napoleons värld, dock vädjar hon tryggt till en annan.

Örnarna som nämns i första strofen kan också antas vara en anspelning på Napoleons kejsarrike. Dikten är dock högst aktuell för de som kämpar för Sveriges sak, och en nationellt sinnad person bör särskilt beakta tredje och fjärde strofen med dess uppmaning till att vilja det rätta.

*Väl formar den starke med svärdet sin värld,
väl flyga som örnar hans rykten;
men någon gång brytes det vandrande svärd,
och örnarna fällas i flykten.
Vad våldet må skapa är vanskligt och kort,
det dör som en stormvind i öknen bort.*

*Men sanningen lever. Bland bilor och svärd
lugn står hon med strålande pannan.
Hon leder igenom den nattliga världen
och pekar alltjämt till en annan.
Det sanna är evigt: Kring himmel och jord
genljuda från släkte till släkte dess ord.*

*Det rätta är evigt: Ej rotas där ut
från jorden dess trampade lilja.
Erövrar det onda all världen till slut,
så kan du det rätta dock vilja.
Förföljs det utom dig med list och våld,
sin fristad det har i ditt bröst fördold.*

*Och viljan, som stängdes i lågande bröst,
tar mandom, lik Gud, och blir handling.
Det rätta får armar, det sanna får röst,
och folken stå upp till förvandling.
De offer du bragte, de faror du lopp,
de stiga som stjärnor ur Lethe opp.*

Och dikten är icke som blommornas doft,
som färgade bågen i skyar.
Det sköna du bildar är mera än stoft,
och åldren dess anlet förnyar.
Det sköna är evigt: Med fiken håg
vi fiska dess guldsand ur tidens våg.

Så fatta all sanning, så våga all rätt,
och bilda det sköna med glädje!
De tre dö ej ut bland mänskors ätt,
och till dem från tiden vi vädje.
Vad tiden dig gav, må du ge igen,
blott det eviga bor i ditt Hjärta än.

Karl XII

Till åminnelse av Karl XII:s dödsdag har flera dikter till hjältekonungens ära skrivits, bland annat av Olof von Dalin. Till den hundraårsdagen, år 1818, skrev Esaias Tegnér sin berömda *Karl XII*. Det är en hjältedikt som folkligt åskådliggör både Konungens liv och hans karaktär. I dikten nämns det synbarligen hopplösa numerära underläget vid Narva, förbundet mellan härskarna av Ryssland, Polen och Danmark för att anfälla Sverige, och den berömda anekdoten om den sköna Aurora Königsmarck, som August av Polen lät sända som bud till Karl XII, men som inte fick audiens.

Kung Karl, den unga hjälte,
han stod i rök och damm.
Han drog sitt svärd från bälte
och bröt i striden fram.
”Hur svenska stålet biter,
kom, låt oss pröva på!
Ur vägen, moskoviter!
Friskt mod, I gossar blå!”

Och en mot tio ställdes
av retad Vasason.
Där flydde, vad ej fälldes;
det var hans lärospån.
Tre konungar tillhoppa
ej skrevo pilten bud.
Lugn stod han mot Europa,
en skägglös dundergud.

Gråhårad statskonst lade
de snaror ut med hast;
den höga yngling sade
ett ord, och snaran brast.
Högbarmad, smärt, gullhårig,
en ny Aurora kom:
Från kämpe tjugeårig
hon vände ohörd om.

Där slog så stort ett hjärta
uti hans svenska barm,
i glädje som i smärta
blott för det rätta varm.
I med- och motgång lika,
sin lyckas överman,
han kunde icke vika,
blott falla kunde han.

Se, nattens stjärnor blossa
på graven längesen,
och hundraårig mossa
betäcker hjältens ben.
Det härliga på jorden,
förgänglig är dess lott.
Hans minne uti Norden
är snart en saga blott.

Dock – än till sagan lyssnar
det gamla sagoland,
och dvärgalåten tystnar
mot resen efter hand.
Än bor i Nordens lundar
den höge anden kvar;
han är ej död, han blundar,
hans blund ett sekel var.

Böj, Svea, knä vid griften,
din störste son göms där.
Läs nötta minnesskriften,
din hjältedikt hon är.
Med blottat huvud stiger
historien dit och lär,
och svenska äran viger
sin segerfana där.

Götiska förbundet

Vad är Göticism?

Göticism är en benämning på den patriotiska kulturströmning som knyter an till Nordens forntidshistoria. Namnet härstammar ursprungligen från Götriks saga, en så kallad fornaldarsaga som till stora delar utspelas i Sverige. Sagan handlar om Gylfe, Berik och Rolf Göthriksson och därav namnet. Rörelsen uppmärksammar inte enbart Götriks saga utan även de andra forntida skrifterna och myterna. Göticismen blomstrade som kraftigast i början av 1800-talet i och med förlusten av Finland. Rörelsens anhängare ville framhäva det svenska folkets ärofulla forntidshistoria och de kämpade för en moralisk uppräckning i nationen. Göticismen försökte förmå svenskarna att ta upp sina gamla, sedan länge glömda seder på nytt och återgå till det enkla oförfalskade sinnelag som fanns hos forntidens folk. I början av 1800-talet uppstod flera mindre Götiska samslutningar, de största var "Witterhetens Wänner", "Manhemsförbundet" och Götiska Förbundet. Jag tänker här berätta närmare om Götiska förbundet.

Götiska förbundet - upplivande av den nationella stoltheten

Mot slutet av år 1810 brukade ett antal unga militärer och tjänstemän träffas i en liten värdshuslokal vid Jakobsbergsgränd i Stockholm. De hade alla studerat i Uppsala och kände varandra sedan den tiden. Dessa unga mäns hjärtan brann för fosterlandet och i Stockholm svallade de patriotiska känslorna efter

det att Karl XIII adopterat den unge franske generalen Jean Baptiste Bernadotte år 1810. Kronprinsen bytte genast namn till Karl Johan och blev Sveriges konung 1818, efter Karl XIII:s död.

Bland de unga patrioterna fanns bland annat Jacob Adlerbeth, Erik Gustaf Geijer och dennes bror Carl Fredrik. År 1811 bildades "Götiska förbundet" och föreningens stadgar upplyser oss om dess syfte:

"Det Gøthiska förbundet vare en broderlig förening af män, egnade åt upplifvandet av de Gamle Göthers frihetsanda, mannamod och redliga sinne."

Förbundets sammankomster inleddes med en ceremoni och varje medlem antog namnet av en fornnordisk hjälte. De åt, drack ur horn och skaldade. Förbundet gav ut en tidskrift vid namn "Iduna", i vilken medlemmarnas dikter publicerades. Götiska förbundet hade dock långt fler medlemmar som svärnade för den gammalsvenska bondekulturen i högre grad än för det fornnordiska kulturarvet. Att förbundet ändå präglades av det fornnordiska beror på att de ledande personerna var väldigt attraherade av det. Sekreteraren Jacob Adlerbeth, de utomordentliga skalderna Esaias Tegnér och Erik Gustaf Geijer m.fl. delade ett brinnande intresse för de gamla hjälterna.

Det Götiska förbundet skiljer sig en aning från andra nationella sällskap, vilka oftast var ultrakonservativa. Göterna däremot, hade liberalare ståndpunkter. I stadgarna fastslås jäm-

likhet medlemmarna emellan och att alla förbundets angelägenheter skall behandlas vid gemensamma överläggningar. De försvarade också tryckfriheten, vilket ledde till att en del av förbundets medlemmar hamnade i onåd hos kungen och förlorade sina arbeten.

Betydelsefullt för eftervärlden

Det Götiska förbundet blev mycket betydelsefullt för Sverige ända fram till omkring år 1900. Det som gjorde detta var naturligtvis alla de medlemmar som senare kom att bli erkända och uppskattade diktare, målare, historiker, etc. Diktaren Esaias Tegnér skrev de älskade mästerverken "Svea" och "Frithiofs saga", Erik Gustaf Geijer skrev bland annat konststyckena "Vikingen", "Odalbonden" och "Den siste kämpen". Historikerna Nils Henrik Sjöborg och Magnus Bruzelius som skrev den tidens mest kända lärobok i historia hörde till förbundet, likaså historiemålarna Gustaf Hasselgren, som porträtterade Ragnar Lodbrok i ormgropen med en skara asar svävande ovanför, och Johan Gustaf Sandberg som bland annat åstadkom mästerverken "Gustav II Adolfs frieri" och "Gustav Vasa i Sven Elfssons stuga". Tidskriften Iduna förmedlade dikterna till resten av Sverige och ännu i början av 1900-talet så kunde många unga elever dikter som "Svea" utantill. Götiska förbundet stärkte nationalromantiken i Sverige under många år framåt och det skulle dröja lång tid innan det som Tegnér varnar för i "Svea" blev verklighet. Martin Linde

*Europas segrare i Nordens hyddor bodde.
För ära och för rätt, för Kung och fosterland
han slösade ej ord men väpnade sin hand.
Han plöjde fädrens jord och ärvde deras seder,
såg glad i livet in och trygg i graven neder;
och skild från veklighets prål och yppighetens flärd,
han ej beskattad blev men ärad av en värld.
Ej Asien klädde än, ej Indier honom födde,
för honom Söderns folk och ej dess druvor blödde;
osmakligt var ej än, vad helst som nämndes svenskt;
hans sinne som hans dräkt var varmt och fosterländskt;
och inga nöjens gift och ingen ångers smärta
stal hälsan från hans kind och modet ur hans hjärta.*

Ur "Svea" av Esaias Tegnér

*Så tänkte man i våra fäders dagar.
Du är försvunnen, tid av dygd och makt!
Vad mer, om Tysklands lärdom oss behagar
och Gallien kläder oss i lust och prakt
och Indiens krydda våra rätter lagar,
om lika många band de på oss lagt?
Vad mer, om tusen skatter till oss välva
och vi då äga allt och ej oss själva?
Och Nordens son Europas flärd församlar
och känner allt, men ej att vara fri:
av ljus ej ser, av idel visdom famlar,
tills lust och maklighet hans herrar bli,
och då hans sköra lycka slutligt ramlar,
än veklighets höjer hopplöshetens skri,
än trotsigt vill åt ödet vördnad lära
och talar högt om sina fäders ära!*

Ur "Manhem" av Erik Gustaf Geijer

Demokratisk Nationalism

En vårpromenad i hemmaskogarna och några tankar kring ämnet, av Anders Westergren

Det har slutat regna och lite blå himmel tittar fram här och där. Från den kvarliggande snön i svackorna stiger lite dimma upp. Hunden drar i koppellet och jag får nästan halvspringa uppför backen. Väl uppe på krönet stannar vi till en stund. Här bland björkarna på åsen ligger några stenhögar, odlingsrösen lär det vara. En gång i tiden röjde någon en liten åkerlapp här. Kanske på 1800-talet under jordhungerns och utvandringens tid, kanske är odlingsrösen så gamla som 1000 år. Det vet ingen med säkerhet. Men ett är ganska säkert, det är förfäder till dagens svenskar som har slitit här. Skogen har nu återerövrat marken, men det gör inte odlarbragden mindre. Rågen, eller vad som såddes i den

svedjade marken behövdes då. Att producera mat var då liksom nu det viktigaste arbete som fanns. Det gavs ingen plats i historiekronikor, klostrens skrifter eller hovpoeternas dikter men det var vardagslivet som samhället vilade på.

Stenhögarna är nästan svåra att se när man står här bland ljung och gräs. Man ser dem lättast på lite avstånd. Det slår mig att saker ofta är tydliga på lite håll, i tid eller i rum.

I utländska tidningar framhålls ibland Sverige (och Tyskland) som avskräckande exempel; i missriktad välvilja har vi gjort vårt land till tummelplats för importerad brottslighet. Ett faktum som inte många vågar säga högt i Sverige i dag.

Undrar vad forna tiders stolta nordiska allmoge skulle ha sagt om sina otroligt eftergivna ättlingar av i dag?

Sverige åt svenskarna

Vi går nedför slutningen och in i mörk och risig granskog. Marken är stenbunden här, det är lätt att vricka fötterna om man är oförsiktig. Här kan ingen någonsin få ned en plog i marken. Så ser mycket stora delar av vårt land ut; för stenigt eller för torrt att odla, för att inte tala om de stora

arealer myrmark som särskilt i norra Sverige täcker miljontals hektar. Ändå är Sverige inte längre ett fattigland. Detta skall vi tacka tidigare generationer för. Deras strävsamhet och möda byggde så småningom upp ett välmående och någorlunda rättvist samhälle.

Ett arv vi borde förvalta på bästa sätt. Ett arv vi kan vara stolta över.

Ingen har rätt att ge bort detta våra förfäders verk till idel lycksökare.

Ingen har rätt att låta landet styras från andra länder eller sammanslutningar av länder som EU.

Ingen har rätt att låta ett litet fåtal giriga börsklippare förskingra folkets egendom, våra naturtillgångar.

Ingen har rätt att sätta munkavle på folket under förevändning att man vill stoppa någon av alla dessa -ismer.

I Norden har det alltid funnits en stark frihetstradition. Alla fria män och kvinnor hade rätt att yttra sig på tinget på järnåldern/vikingatiden. Träldomen avskaffades tidigt i Norden. Flera folkresningar mot fogdevälde och förtryck har förekommit, Engelbrekt Engelbrektsson är en av frihetshjältarna. I modern tid utmynade denna tradition i fria val, yttrandefrihet, o.s.v. Därför måste det i varje sann nordbo tändas en upprorets låga så fort det talas om inskränkningar i rätten att tala fritt i vårt eget land. Likaså måste själva folkstyret försvaras. Varje form av "en stark man", ett samhälle byggt på blind lydnad, kolliderar förr eller senare med folkets bästa och rimmar därför sällsynt illa

med vår urgamla frihetslängtan och tradition.

Sverige är vårt och skall inte tas ifrån oss av vare sig en maktgalen överhet, penninghungrande kapitalister eller främmande folk. Sverige åt svenskarna!

... och svenskarna åt Sverige

Min promenad har dragit ut på tiden och det börjar skymma. Den lilla grusvägen som hunden och jag nu kommer upp på har en gång i tiden varit en viktig landsväg men fungerar nu som vilken skogsväg som helst. Trafiken från asfalten några kilometer bort hörs tydligt i den vindstilla kvällen. Jag tycker det går att känna stanken av bilav-

gaser ända hit. Inbillning kanske? Men någonstans tar de ju vägen och liksom med all annan miljöförstöring kommer vi nog att ångra att vi inte gjorde vad vi kunde i tid. Olja och bensin importerar vi för dyra pengar, framtagandet av etanol, rapsolja etc, som kan fungera som ersättningar går trögt. Säkerligen bromsas alla sådana initiativ av oljeindustrin. Naturligtvis borde statsmakterna gynna inhemsk drivmedelsproduktion skattevägen men det vågar/vill man inte. Bryssel säger nej. Vi borde satsa på Sverige och motverka internationaliseringen av ekonomin. Uppfinningar och patent får inte försvinna ur landet, självförsörjningen måste öka på alla områden. Låt svenska företagare och deras anställda känna den tryggheten att veta att det de producerar kommer vårt land till godo. Så lite som möjligt av pengar, idéer och oförädlade råvaror skall försvinna ur landet.

Svenska tjänstemän, arbetare, bönder, o.s.v. skall arbeta för Sveriges och därmed sitt eget bästa. Inte för någon amerikansk eller japansk industrimag-nats bästa, inte för några EU-byråkraters eller liknande parasiters bästa. Svenskarna åt Sverige!

Forts. sid 23

Det var då...

Ur den brinnande gränsens hävder. – När Keksholms fäste höll ödesåret 1656.

Sveriges insats som västerlandets vapenvakt mot öster har inte bara präglats av de stora segrarna och de stora motgångarna. I långt högre grad har den varit det "glömda kriget" – de brända byarna, de namnlösa fallna, i karelska skogar och ingermanländska moras. Medan Rikets huvudhävar omskapat en världsdels historia, har fåtaliga skaror på "förlorad post" värnat landamäret, stundom för att dö i ärofullt nederlag, men förvånande ofta för att mot alla odds ta hem en mänskligt att se omöjlig seger. Låt oss välja bland dem, som var beredda att dö med vapen i hand, och som "vände på verkligheten" och plötsligt stod där som segrare – låt oss välja Olof Bengtsson på Keksholm och hans knektar augusti 1656!

Nere i söder på kontinenten tumlade svenska arméer om med polacker och kosacker och österrikare. Namn som Dunajec och Warschau präntades på historiens blad. Och så blossade det upp i norr. Återigen stod gränsen i lågor, den "brinnande gränsen" mot östern. Som alltid stod Ryssland redo att utnyttja Västerlands inbördes splittring. Nu verkade det lovande.

Sveriges vapen syntes bundna i avgörandena om Östersjöväldet, nere på Polens slätter; den 3 juni 1656 gick betydande ryska stridskrafter över gränsen i Livland, Ingermanland och Karelen. Som all-

tid visade brinnande byar och illa tilltygade lik vilka vägar de tagit. Snart slöt sig belägrarnas ringar kring de svenska fästena, från Dorpat i söder till Keksholm i norr. Det av 200 man försvarade Keksholm inneslöts av 2500 ryssar natten till den 3 juli, och samma dag uppfordrades kommandanten Olof Bengtsson att kapitulera. Han avsg. Han visste vilket öde som väntade dem, som hamnade i ryska händer.

För ryssarna återstod alltså att nedkämpa garnisonen och ta

jade tryta. Garnisonen smalt sakta men obönhörligt samman. Till sist låg avgörandet i svaret på frågan: skulle undsättning hinna fram, med nya förråd och förstärkning? I tid?

Det var en ödesmättad fråga. Alltför väl visste Olof Bengtsson och hans knektar, och de civila – som de hade att skydda mot en stormningsfaso – hur små de tillgängliga svenska stridskrafterna var. Och de hade att handha en lång gräns och starka fientliga trupper, låt vara kvalitativt underlägsna. Fältmarskalken Gustaf Adolf Leijonhufvud, som närmast

förde kommandot, hade en chans: snabba stötar åt varje hotat håll. Vid Systerbäck, Nyen och Nöteborg hade han redan nödtorftigt räddat läget.

*"– Genom seklerna har vapnen räddat Sverige från undergången.
– Stoppa nedrustningsvanvettet!"*

Keksholm med vapenmakt. Batterier uppfördes, och de följande veckorna fylldes av våldsamma artilleridueller, omväxlande med ryska stormningsförsök. Som avsg, om ock med yttersta kraftinsats av de fåtaliga försvararna. Som tröst piggade ryssarna upp sig med att i garnisonens och stadsinvånarnas åsyn levande bränna svenska soldater, som tillfångatagits under utfall från fästningen – ty utfall gjordes, gång på gång. Olof Bengtsson visste att ett aktivt försvar var hans enda chans att – i väntan på eventuell undsättning – hålla den mer än tiofaldiga övermakten stäng- en. Hans enda chans... Kallt sett var den inte mycket värd. Förråden bör-

Och nu gällde det Keksholm. Den 26 augusti bröt han upp med allt, som fanns att tillgå – 800 man – mot norr. I daggryningen den 30 augusti stod han utanför det ryska lägret kring Keksholm. Efter ett intensivt dygn var den ryska skanslinjen bruten. Mot öster drog hasteligen den ryska belägringsarmén, tusen man svagare än den kommit.

Keksholm var räddat. Det svenska Karelen var räddat. En gång av de många, då svenska män i vapen värnat landmärket mellan Västerlandet och barbari. Ett av de många bevisen på det beslutsamma fåtalets makt.

Flaggan och fanan

De nordiska korsflaggorna har sitt ursprung i de korsbaner som medeltidens kristna furstar förde under korsstågen. Dannebrogen, Nordens äldsta flagga, damp enligt sägnen ned från himlen under den danske kungen Valdemar Sejrs korståg mot de hedniska esterna 1219. Av allt att döma blev Dannebrogen rikets huvudbaner vid början av 1400-talet under unionstiden och Erik av Pommerns styre. Svenska Flaggan skapades förmodligen vid 1400-talets mitt som en motståndsflagga under unionstidens strider och fördes i fält av svenska riddare och bondesoldater och var Karl Knutsson Bondes baner.

Första flagglagen

År 1663 kom första flagglagen: Handelsfartyg skulle ha tillstånd att föra tvärskuren flagga medan den tretungade förbehölls "vår och rikets" flagga. Ännu under 1700-talet var det ovanligt att man hissade flaggan till lands, men det förekom på fästningar och kungsgårdar. På 1810-talet började den svenska flaggan att föras som fana i armén. År 1814 förenades Sverige och Norge i en union, örlogs- och handelsflaggorna fick ett unionsfält, det övre, inre (sillsallaten). Norrmännen stred för "det rene Flag" och 1899 sanktionerade Oscar II att den norska flaggan skulle bli fri från unionsmärket (jämför med EU-kommissionens planer på att införa ett unionsmärke i nationsflaggorna). 1906 års flagglag fastställde proportionerna och färgerna. Den tretungade reserverades i fortsättningen för kungahuset och försvaret.

Svenska flaggans dag

År 1893 hölls den första vårfesten på Skansen i Stockholm. Den fick sin avslutning den 6 juni med en stor flaggfest. Skansens grundare, Artur Hazelius, hade valt denna dag av två skäl; 1523 hade Gustaf Vasa valts till Sveriges konung i Strängnäs och 1809 hade riksdagen underskrivit en ny regeringsform som fastslog de allmänna medborgerliga fri- och rättigheterna. 1916 konstituerades en styrelse för Svenska Flaggans Dag med syftet att föra ut firandet av svenska flaggans dag till hela landet. Det året sjöngs för första gången "Sveriges flagga" (text KG Ossiannilsson, musik Hugo Alfvén). Från och med 1918 delas flaggor och fanor ut. 1983 blev flaggdagen också nationaldag.

Flaggans proportioner

Flaggans proportioner är på längden 5-2-9 och på tvären 4-2-4. Flaggans färger är ljus mellanblå 4055-R95B, guldgul 0580-Y10R. För tryck blått PMS 301U och 301C, gult PMS 109U och 116C. Flaggan hissas på stång och fana bäres. Fana skall vara 1,60 x 1,00m. Vimpelns blå sida skall vara uppåt om monteringen tillåter att man får välja. Örlogs- och kunglig vimpel är tvätungad. Som tumregel räknas att en flaggas längd bör utgöra ca en fjärdedel av flaggstängens längd och en vimpel en tredjedel. Vid kraftig blåst bör en mindre s.k. stormflagga användas. En flaggstång bör inte nå mer än högst 3,5 meter över närliggande hus högsta punkt. Det är viktigt att flaggan hissas ordentligt i topp, bästa knuten är därför enkel eller dubbel skotstek. Flaggan skall inte komma i kontakt

med marken.

Föreskrifter

I vårt land finns inga allmängiltiga föreskrifter för flaggning, det är lämpligt att följa försvarsmaktens föreskrifter:

1 mars - 31 oktober hissas flaggan 08.00

1 nov - 28 februari hissas flaggan 09.00

Under hela året skall flaggan nedhalas vid solens nedgång, dock senast 21.00 och tidigast 11.50. Vimpel får vara hissad hela dygnet. Om Sverige råkar i krig skall örlogsflaggan vara hissad hela dygnet. I Sverige bosatt utlänning har rätt att hissa sin nationsflagga. En flagga under en annan får inte förekomma. Vid dödsfall och begravning hissas flaggan på halv stång, vilket i verkligheten motsvaras av ca 2/3 stång. Både vid halning och hissning på halv stång skall flaggan först i topp. Det egna landets flagga skall alltid inneha den förnämsta platsen. Vid flaggning med flera nationers flaggor skall den egna flaggan placeras i mitten (eller vid jämnt antal heraldiskt höger, d.v.s. den högra av de två mittre), de andra placeras varannan heraldiskt vänster och höger i fransk bokstavsordning. Gäller det enbart nordiska flaggor gäller egna landets bokstavsordning. Vänster och höger räknas med huset/föremålet i ryggen. Fartyg får föra svensk flagga om mer än hälften av ägandet är svenskt. Destinationsflaggan förs under babords vantspridare på mast eller förmast. Ofta förs gös (flagga i förstäven) med hemstadens vapen. Om en flagga inte är i godtagbart skick skall den brännas. Kista kan i samband med jordfästning svepas i svenska flaggan. Tre meters flagga med korset mot huvudändan. Blommor placeras inte på flaggan, däremot kan uniformsmössa och sabel placeras där vid jordfästning av officer. Innan kistan sänks i grav skall flaggan tagas av och vikas. Det är förbjudet att ändra flaggans proportioner och färg och att placera tecken på flaggan enligt SFS 1970:498 och SFS 1973:498.

Mikael Jansson

Fanans handhavande

Icke blottad fana: Fanan på höger axel både vid givakt och manöver.

Blottad fana manöver - stillastående: Fanan hålls med stängen snett framåt höger, stödd mot marken vid höger fot. Höger arm något böjd och vänster arm på ryggen.

Marsch: Fanan på höger axel.

Givakt: Höger hand om doppskon som stödjess mot livet i höjd med höfterna och vänster hand om stängen i midjehöjd.

Svensk fana tas till givakt:

1: Vid utbringande av "Gud bevara Konungen och fäderneslandet."

2: Då nationalsången sjunges, likaså kungssången.

3: Vid kommandoordet givakt.

Skriv till insändarsidan:

Intresset för insändarsidan ökar i takt med svenska folkets missnöje. Många skickar in insändare, men tyvärr har vi inte utrymme för alla. Däremot sparar vi givetvis insändare till senare nummer. Skriv gärna till oss, men tänk på att skriva kort och kärnfullt. Skicka gärna med foton eller teckningar. Insänt material kan tyvärr inte returneras av praktiska skäl. Adressen är: Insändarsidan, SD-kuriren, Box 200 85, 104 60 Stockholm.

"A - va då? Sverige! Det är väl inget heller!" eller "I huvudet på Medelvensson"

Egentligen finns inte Sverige. Sverige är inte alls.

Norge är fint det - så fint med den där folkdansen, 17:e maj och så gemytliga de är - de andra. Danskarna. Och fransmännen - civilisationens folk. Vackert!

Det är så fint att våra barn får ge sig ut i det nya Europa och se och lära sig. Vi har mycket att lära oss av Europa. För själva har vi ju inget. Ja, de säger ju att det är nytt, det nya Europa. Jag tycker förstås det ser ut som det alltid gjort, men Mona sade ju att det var nytt, så...

Det är egentligen tramsigt att flagga svenskt. Vad skall det vara bra för? Och då blir kanske de andra stötta och sura och så får vi inte hit tyska Danmarksturister och vad skall vi då göra med alla våra röda stugor om vi inte kan sälja ut dem? Vi kan ju för bövelen inte själva bo där ute och se på naturen - usch nej! Hur skulle det se ut!? Förresten... den är väl inget att se på!? Jag menar, de har ju mycket finare i till exempel Grekland!

Fint att balterna äntligen blev fria. Frihet är de bästa ting. Känns skönt att vi är med i EU så att vi kan försvara vår frihet. Men det är klart:

Bara inte Göran fattar beslut som de inte gillar. Då blir de ju kanske sura på oss och så får vi inte köpa fler kuliga amerikanska TV-serier - och vad skall vi då göra på kvällarna!?. Hemska tanke!

Ja, Sverige är inte. Det vet man väl. Flaggan är staden Rigas gamla banér, nationalsången, förlåt - international-sången, man vill ju inte stöta sig, har reviderats från "urgammal västmanländsk folkvisa" till norsk, kåldolmen är ju turkisk och den där Karl XII vet man ju vad han var för något - fascist! Äsch. Vad har vi? Inget. Ljligt.

Konstigt ändå... att jag andas och lever... tänker på och talar svenska. Att andra finns som har samma rötter till torpet i backkrönet som jag... Märkligt. Finns jag?

Vi finns ju inte... Jorden jag tram-

par finns ju inte... de sade ju det... eller.....

Tänkte gjorde Niklas Törner... svensk?

Varför främlingsfientlighet?

Hur kan det komma sig att det i Sverige finns främlingsfientlighet av denna omfattning?

Det beror på flera olika faktorer.

Den sunda nationalismen förtölas, hånas och överöses med lögnar så att till exempel Sverigedemokrater förvandlas från sunda nationalist till nazister (vilket är skrämmande).

Invandrarna som kommer hit är på tok för många och innebär höga kostnader för staten, vilket leder till budgetunderskott.

Debatten om invandringspolitik är ensidigt för invandringen och motståndare får

inte komma till tals.

Invandrare som mördar, våldtar, rånar banker, etc, får stanna kvar i Sverige.

På toppen av ovanstående så pratas det om den svenska främlingsfientligheten så att man då drar in till exempel Sverigedemokraterna.

Sund nationalist och sympatisör

Vilsledande nyhetsförmedling

Jag såg ett inlägg i Aktuellts 21-sändning den 12:e augusti angående nazisternas planerade demonstration i Trollhättan till minnet av Rudolf Hess. SD kom med på ett hörn i den sändningen. I en tillbakablick visades Moskébränningen för tre år sedan, därefter bilder från SDs demonstration i Trollhättan 1993, då reportern sade att

vi "utnyttjade situationen". Men därefter sade hon att "nu har nazisterna fått demonstrationstillstånd igen". Med "igen" säger hon enligt alla grammatiska regler direkt att SD är nazister. Ytterligare kopplingar mellan SD och nazism skapades i inlägget genom att visa bilder från nazistdemonstrationer, med skrålände skinheads iförda svarta och bruna uniformer och huvor och hakkorsarmbindlar.

Borde det inte kunna anses som förtal att medvetet göra en sådan här koppling? SD borde vara mycket flitigare med att anmäla och slå tillbaka sådana här beskyllningar. Vi borde markera mycket skarpare att vi inte accepterar att bli sammankopplade med odemokratiska ölsuparsekter. Om vi inte kan göra detta, kan vi aldrig räkna med några större framgångar. Etablissemangen är naturligtvis medvetna om det, och de kommer att fortsätta göra sådana här kopplingar om vi inte försöker säga ifrån.

Arg nationalist

Rasistisk fackla?

Angående förbudet mot rasistiska symboler: Vad skulle hända om det beslutades att Sverigedemokraternas fackla är en rasistisk symbol? Skulle de på grundval av detta kunna upplösa partiet, eller beslagta allt vårt material (för facklan måste väl förekomma på nästan varenda SD-produkt)? Vad skulle krävas för att genomföra ett sådant beslut? Måste det stå något rasistiskt i SDs program, måste någon medlem göra bort sig, eller räcker det bara med att få riksdagsmajoritet på förslaget? Jag tycker det här är viktiga frågor, för jag tror att många lobbygrupper och vänsterrörelser i landet skulle vara väldigt angelägna om att få till stånd ett sådant förbud.

Odalrunan är ju som bekant också en rasistisk symbol numera. Hur stor är risken att någon som inte har så stor respekt för landets kulturarv (och sådana tycks det finnas gott om numera) går förbi en runsten och beslutar sig för att förstöra den i antirasismens namn?

Anders, Sundsvall

Hör av dig till närmaste kommunförening
–ditt stöd behövs!

SD-Borlänge

Box 2050
781 02 Borlänge
Tel: 0243-876 04
Pg: 492 20 41-1

SD-Dals Ed

Box 113
668 00 Ed
Pg: 644 54 57-2

SD-Eskilstuna

Box 2071
630 02 Eskilstuna

SD-Göteborg

Box 300 36
400 43 Göteborg
Tel: 031-41 72 44
Pg: 38 05 85-0

SD-Haninge

Box 46
136 21 Haninge

SD-Höör

Box 545
243 26 Höör
Pg: 437 95 76-4

SD-Kävlinge

Box 99
244 22 Kävinge
Pg: 19 14 88-6

SD-Halland

Box 6006
312 06 Mellbystrand

SD-Norrköping

Box 100 71
600 10 Norrköping
Pg: 19 83 35-2

SD-Sala

Box 17
733 21 Sala
Tel: 0224-124 53
Pg: 92 40 27-6

SD-Skåne

Box 545
243 26 Höör
Tel: 0413-530 43
Pg: 42 38 12-7

SD-Stockholm

Box 6003
129 06 Hägersten
Pg: 85 92 83-4

SD-Sundvall-Timrå

Box 3060
850 03 Sundsvall
Tel: 060-500 608
Pg: 21 55 42-2

SD-Trollhättan

Box 60
460 20 Sjuntorp
Pg: 491 76 22-5

SD-Uddevalla

Box 60
460 20 Sjuntorp
Tel: 070-754 04 67
Pg: 834 39 13-3

SD-Uppsala

Box 1932
751 49 Uppsala
Tel: 070-740 03 36
Pg: 79 83 57-0

SD-Varberg

Box 1186
432 16 Varberg

SD-Västerås

Box 160 18
720 16 Västerås

SD-Växjö

Box 489
351 06 Växjö
Tel: 0470-828 58
Pg: 39 27 25-8

SD-Ystad

Box 78
271 22 Ystad
Pg: 643 30 61-6

SD-Örebro

Box 526
701 50 Örebro
Tel: 019-27 41 70
Pg: 480 99 96-4

SDU-Riks

Box 766
191 27 Sollentuna
Pg: 649 36 00-8

Forts. från sid 3. Jansson har ordet...

Einstein varit. Jungs lära om det personliga respektive kollektivt undermedvetna visar vad lite vi egentligen vet om oss själva och hur viktigt det är att stanna upp och lyssna på sig själv i bland. På samma sätt som ingen slutgiltigt kan förklara varför ett universum, kan ingen heller helt klarlägga vem-är-jag-själv. Att tro att man aldrig behöver knäfalla kan vara en direkt farlig inställning med tanke på den egna psykiska hälsan. Nietzsches fantastiska övermänniskoidé där sann godhet definieras som den godhet som inte kräver motprestation är filosofi med näst intill gudakraft. Einsteins fjärde dimension avkläder själva tiden dess förgörande effekt och ökar därmed betydelsen av våra liv. Är stunderna eviga vill vi säkert att så många som möjligt skall inrymma sann livsglädje. Den stora österländska religionen, *buddhismen*, fungerar säkert bra för många som föredrar stillhet längs "den gyllene medelvägen". I min föreställningsvärld innebär dock *buddhismen* för mycket av livsförnekelse. Vår egen gamla *asatro* är intressant som meditationsämne med tanke på bredden av egenskaper *asagudarna* företrädde. Kvinnans jämstarka position är ej att förglömma. Här som på så många andra områden presenterar marxismen den största lögnen: Religion är blott ett opium för folket.

Vi vet bättre.

Forts. från sid 19. Demokratisk nationalism**Sverige vakna**

Väl hemkommen och nedsjunkna framför TVn på typiskt svenskt manér... Plötsligt uppenbarar sig en man med sydlandskt namn och aggressiv debattstil i rutan. Han börjar mäsna något om "rasism och främlingsfientlighet". Denne man, Michael Alonzo, är numera avlönad av oss skattebetalare för att säga sådant som vår överhet vill lära oss. Denne hatiske man stod för inte så länge sedan på en scen och skrek ut sin avsky över alla "blonda, präktiga vikingar", nu skall denne kulturberikare få skattemedel för att lära svenska barn och ungdomar att älska det mångkulturella samhället.

Vill Sveriges folk detta? Säkert inte.

Varför gör Sveriges folk inget? De sover och behöver väckas. Det är nog ingen större tvekan om att det är vi sverigedemokrater som får väcka folket. Svensken i gemen är medveten om eländet men kan i sitt slumrande tillstånd inte finna vägen ut ur förnedringens dimma. Sverigedemokraterna har vind i seglen, vi är på rätt kurs och vi kommer att leda arbetet med att återupprätta ett svenskt folkhem.

Sverige vakna!

I nästa nummer:

Tema massmedia!

Ägarkoncentrationer och presstöd: De som bestämmer vad du skall tycka och hur mycket pengar de får för det.

SD-Kuriren nr 29 kommer ut i höst.